

17de JAARGANG, NR. 329
23 DECEMBER 2019

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

3 JAZZ OP PAPIER

4 JAZZ OP DE PLAAT

Tobias Klein, Eduardo Blanco,
 Mo van der Does, Teus Nobel,
 Frank Rosaly, Dash! e.a.

12 JAZZ OP DE PLANKEN

Keep an Eye The Records
 Uitreiking Boy Edgar Prijs e.a.

EN VERDER O.A.:

17 Mal Waldron (Erik Marcel Frans)

22 Jazz in beeld: Chris Potter

27 IM Jules Deelder

16 JAAR JAZZFLITS
01 09 2003 - 01 09 2019

NR. 330 KOMT 13 JANUARI UIT

NIEUWS

**Finalisten International
 Composition Contest BJO bekend**

De Duitsers Rainer Tempel, Ralf Hesse, de Brit Callum Au en de Amerikaan Christopher Zuar staan in de finale van de achtste International Composition Contest van het Brussels Jazz Orchestra (BJO). De vier werden door een tienkop-pige jury gekozen uit 168 inzendingen. Componisten uit 27 landen en zes continenten namen deel aan de preselecties. Finalist Christopher Zuar was in 2014 ook al finalist. Tempel, Hesse, Au en Zuar krijgen tien weken de tijd om een nieuwe compositie te schrijven voor Brussels Jazz Orchestra. Op 12 januari 2020, tijdens het Brussels Jazz Festival in Flagey, worden deze composities door het Brussels Jazz Orchestra gespeeld. Een jury bestaande uit Pierre Bertrand, Florian Ross en Vellu Halkosalmi kiest de winnaar. Die krijgt de BJO ICC Award, een geldprijs van 2.000 euro en een opname van zijn werk, gespeeld door het BJO. Met het concours wil organisator BJO internationaal componeer- en arrangeertalent een podium bieden en aanmoedigen. Ook wil hij nieuwe, hedendaags relevante en kwalitatieve muziek voor jazzorkest ontdekken en met getalenteerde componisten uit alle hoeken van de wereld banden smeden voor de toekomst.

**De medewerkers van
 Jazzflits wensen u
 prettige kerstdagen
 en een voorspoedig 2020.**

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

**BIJNA VEERTIG BANDS BIJ PRINSES
 CHRISTINA JAZZ CONOURS IN BIMHUIS**

The New Jazz Formation, SIMIO en het Martí Mitjavila Trio hebben een eerste prijs gewonnen in de finale van het Prinses Christina Jazz Concours 2019. Die finale werd op zondagmiddag 1 december gehouden in het Bimhuis. Voor de selecties kwamen bijna veertig jazzbands naar Amsterdam. In totaal deden ruim tweehonderd muzikanten tussen de 12 en 22 jaar mee.

Een professionele jury, met onder anderen radiopresentator Co de Kloet, bassist Joris Teepe en zangeres Francien van Tuinen, koos in totaal acht finalisten uit en verdeelde de prijzen onder hen. The New Jazz Formation won in de categorie 12 tot en met 15 jaar, SIMIO in de categorie 15 tot en met 22 jaar en het Marti Mitjavila Trio in de poule voor conservatoriumstudenten.
 ...vervolg op de volgende pagina linksboven

De complete finale is hier terug te zien:
<https://www.youtube.com/watch?v=zlHQ4-HO9-U>

Prinses Christina Concours (vervolg)

Bij de selecties voor bigbands wonnen Big Bang (Hengelo) en Jazz Focus (Amsterdam). Verder werden nog aanmoedigingsprijzen, eervolle vermeldingen, een persprijs en een laureatenjuryprijs verdeeld. Oud-prijswinnaar zangeres Margriet Sjoerdsma reikte de prijzen uit. Het Prinses Christina Jazz Concours is de enige landelijke jazzwedstrijd voor jonge musici.

Geldinzameling voor ernstig Zieke pianist Les McCann

Pianist Les McCann (84) is ernstig ziek en behoeft medische hulp. Alhoewel MusiCare, de Jazz Foundation of America, vrienden en bekenden al de helpende hand hebben toegestoken, is er nog te weinig geld om opname in een verzorgingstehuis te kunnen betalen. Daarom is producent Alan Abrahams een geldinzameling begonnen. Medio december stond een bedrag van 22.500 dollar aan giften op de teller. Het doel is 100.000 dollar. Les McCann maakte zo'n zestig platen, onder meer met saxofonist Eddie Harris ('Swiss Movement: Live At Montreux') The Jazz Crusaders, saxofonist Stanley Turrentine, gitarist Joe Pass en zanger Lou Rawls ('Stormy Monday').

Meer info: <https://bit.ly/2LK39Te>

Boek over jazz in Artishock Soest

In februari 2020 verschijnt het boek '50+ jaar Jazz in Artishock'. Schrijver en samensteller is Bart van der Wal. Hij richt in het boek de schijnwerper op de muzikanten (onder anderen saxofonist Hans Dulfer, pianist Walter Bishop, pianist Misja Mengelberg, saxofonist Yuri Honing en gitarist Wim Overgaauw) en de bezoekers. Het begon allemaal in de jaren zestig met Otto Prinsen. Hij startte met jazz in Soest. Zoon Semmy Prinsen, de huidige huismeester van Artishock, richtte in 1988 'De JazzClub' op met Artishock als voornaamste podium. Op zaterdag 1 februari 2020 wordt het boek in Artishock bij een reünie van jazzclub Perron 5B gepresenteerd.

RUS WINT HERBIE HANCOCK INSTITUTE OF JAZZ GUITAR COMPETITION

De Russische gitarist Evgeny Pobozhiy (30) heeft op 3 december de prestigieuze Herbie Hancock Institute of Jazz International Guitar Competition gewonnen. Hij ontving onder meer een bedrag van 30.000 dollar en een platencontract bij Concord Records. De andere finalisten waren Max Light (tweede prijs) en Cecil Alexander (derde prijs). De finale werd gehouden in het John F. Kennedy Center for the Performing Arts in Washington.

Dit jaar werd gejureerd door de gitaristen Stanley Jordan, Lionel Loueke, Russell Malone, Pat Metheny, Chico Pinheiro, Lee Ritenour en John Scofield. "Pobozhiy showed superb technical aplomb along with a fearless self-assurance", aldus journalist Nate Chinen op NPR.org. Eerdere winnaars van de competitie waren onder anderen pianist Jacky Terrasson, saxofonist Joshua Redman, zangeres Jazzmeia Horn en gitarist Jesse van Ruller. Het concours stond tot 2018 bekend onder de naam Thelonious Monk Institute of Jazz International Jazz Competition.

Beluister de winnaar hier in de halve finale:

<https://www.youtube.com/watch?v=lypzJsNlcMI>

NEW YORKS JAZZ CONGRESS 2020 VERWACHT PAAR HONDERD DEELNEMERS

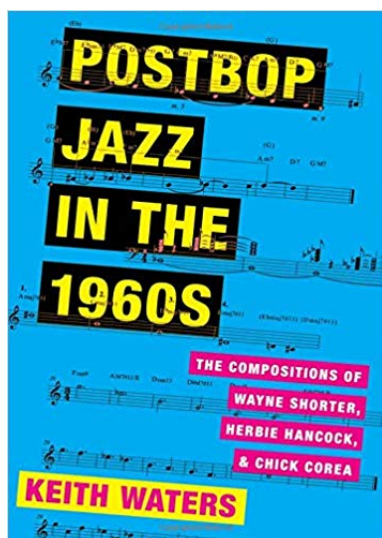
De organisatoren van de derde editie van het jaarlijkse Jazz Congres verwachten op 13 en 14 januari 2020 zo'n tweehonderd deelnemers in New York te kunnen begroeten: musici, producenten, programmeurs en journalisten. Het vindt plaats in Jazz@Lincoln Center in Manhattan.

Ruim dertig bijeenkomsten over diverse onderwerpen staan op het programma, evenals optredens. Als sprekers hebben zich onder anderen Jaimie Branch, Dee Dee Bridgewater, Terri Lyne Carrington, Regina Carter, Jon Faddis, Maxine Gordon, Benny Green, Marquis Hill, Christian McBride, Rudresh Mahanthappa, Wynton Marsalis en Ted Nash aangemeld. Zij zullen meepraten over thema's als The Balance of Art & Commerce in the Business of Jazz Recording, Musician: Book Thyself!, Africa: The Past & Future of Jazz, How To Build Buzz for Gigs in the Post-Listings Era en Bird` and Beyond: Celebrating Charlie Parker at 100.

Meer informatie: <https://jazzcongress.org/>

JAZZ OP PAPIER

ANALYSE

Keith Waters.

Postbop jazz in the 1960s : the compositions of Wayne Shorter, Herbie Hancock, & Chick Corea.

New York : Oxford University Press, 2019. - XX, 169 pag. : muz. ; 24 pag. ISBN 978-0-19-060457-8 hardb. met stofomslag.

Prijs 31,25 euro

Decennialang zijn voor de gemiddelde jazzliefhebber plaatbesprekingen de eerste en voornaamste toegang tot de muziek geweest. Dat ging goed tot het besef ontstond dat, om de muziek beter te doorgronden, zulke recensies je niet verder hielpen. Niet alleen in de populaire, maar ook in de specialistische pers muntten ze uit in nietszeggendheid. Het wemelde van de clichés; de plaat was een 'must' en mocht in de verzameling van de rechtgeaarde liefhebber niet ontbreken. Gedurende mijn eigen 'leerjaren' heb ik het, vaker dan me lief was, betreurd dat er niet meer over de muziek zelf gezegd werd. Ook historische overzichten en goedbedoelde voorlichtingsboekjes drukten zich doorgaans uit in weinig onderbouwde algemeenheden. Dit soort 'kritieken' heeft nog lang standgehouden, ook buiten onze grenzen. Halverwege de jaren vijftig kwam daar verandering in. Bladen als *Jazz Hot* in Frankrijk en *The Jazz Review* in de VS publiceerden meer analytische artikelen, resp. van André Hodeir en Gunther Schuller. Ze wisten een compromis te berekenen tussen de voor de leek te volgen beschrijvingen en een minutieuze benadering van de muziek zelf.

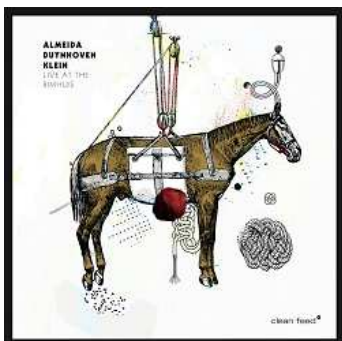
Twintig jaar later, toen jazz steeds meer tot de academische wereld doordrong, ontstond er, na de eerste artikelen in daarvoor speciaal opgerichte musicologische jazzperiodieken, een hausse van scripties en dissertaties. Het was het andere uiterste: het ging nu inderdaad om de muziek-puur. In één geval beperkte het onderwerp van studie zich tot één enkele uitvoering. In een haarfijn uitgeplozen transcriptie werd getracht de harmonische en ritmische gang van zaken op microniveau zichtbaar te maken. Thomas Owens, zelf analyticus: "The notation [...] suggests Armstrong's rhythmic subtlety." De lezer kan zich dan met recht afvragen tot wie de schrijver zich eigenlijk richt. En trouwens: heeft Armstrong bij een frase ooit afgewogen die een kwart noot, een derde van een triool of sextool eerder in te zetten dan verwacht? Collega Henry Martin noteert ergens: "On the other hand, much of 'what's there' in the music is beyond the conscious intention of the musician."

Met de nodige scepsis trad ik Keith Waters' complete studie in boekvorm dan ook tegemoet. Bij een eerste blik word je overvallen door een ware golf van transcripties, akkoordsymbolen en ondoorgrondelijke termen. Waters haalt meerdere stukken aan, maar zijn onderzoek spitst zich toe op dertien bekende en onbekende composities van zes musici, alle daterend tussen 1961 en 1969. Behalve de genoemden in de ondertitel zijn dat Booker Little, Joe Henderson en Woody Shaw, van elk één. Bij Shorter ('El gaucho'), Hancock ('Dolphin dance') en Henderson ('Punjab') zijn dat voornamelijk hun opnamen voor Blue Note.

Waters vond daarin gemeenschappelijke kenmerken, die weliswaar ook voorkomen in eerdere jazzstukken (met Coltrane's 'Giant steps' als aanjager) alsook in populaire songs ('Laura', 'Have you met Miss Jones'), maar die zich onderscheiden van stukken in de hardbop enerzijds en de modale jazz anderzijds. In hun context vragen ze om een nieuwe benadering. Composities met de aloude indeling in groepen van acht maten maakten plaats voor stukken met een afwijkend aantal maten ('We speak' van Booker Little bestaat uit 6 + 22 + 6 maten). Het gaat onder andere om ongebruikelijke 'changes', 'axis progressions' (transpositie met telkens hetzelfde interval) en twee toonaarden in snelle afwisseling of zelfs gelijktijdig. Deze materie is alleen verteerbaar voor theoretisch geschoolden, maar een signalement lijkt me hier op zijn plaats. Het gaat de auteur namelijk niet om improvisaties maar om composities, dus muziek waarover van tevoren is nagedacht. En het signaleert tendensen in de jazzontwikkeling waaraan niet voorbijgegaan mag worden. **Jan J. Mulder**

JAZZ OP DE PLAAT

ALMEIDA/VAN DUYNHOVEN/KLEIN
Live At The Bimhuis
Clean Feed

Bezetting:

Tobias Klein (altsax, basklarinet, contrabasklarinet),
 Gonçalo Almeida (bas),
 Martin van Duynhoven (drums).

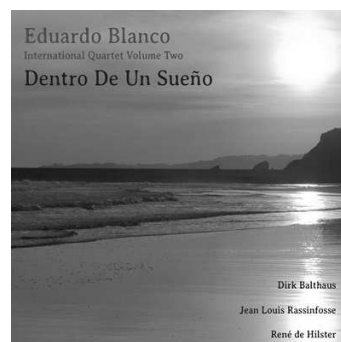
'Dit is het begin van iets heel moois, daarover mag geen twijfel bestaan.' Dat waren in 2015 de slotwoorden van mijn recensie van 'Vibrate In Sympathy', het debuutalbum van het trio dat de Portugese bassist Gonçalo Almeida had geformeerd met rietblazer Tobias Klein en drummer Martin van Duynhoven. Vier jaar later ligt er nu een opvolger, een live-registratie in het Bimhuis uit september 2017. Van mijn voorspelling van destijds hoef ik niks terug te nemen, want de groep is zo mogelijk nog meer de diepte ingegaan. De sublieme samenklank van de (contra-)basklarinet van Klein en het strijkwerk van Almeida is maar één van de rijke ingrediënten die het trio kan genereren. Het mysterieuze en duistere 'Cubicle' getuigt ervan. Maar ook grotsiert het drietal in elegante swing, en dat is niet alleen op het conto van de formidabele Van Duynhoven te schrijven (al draagt hij er natuurlijk essentieel aan bij). De twee composities van Ornette Coleman waar de cd mee opent ('Sleep talk') en sluit ('Mob job') varen er wel bij, net zoals de twee stukken van Klein waaruit zijn bewondering voor die godfather van de free jazz spreekt ('Friendly corpse' en 'Carronyt'). Van Duynhoven levert met zijn springerige 'Bokkenrijderslied' en het ongrijpbare 'ASN' twee fijne composities. Almeida houdt het ditmaal bij één stuk, het Dolphy-achtige 'Koofie mi ambacht'. Met een ontroerend mooie interpretatie van 'Verdes anos' van Carlos Peredes is het negental stukken rond dat Almeida, Klein en Van Duynhoven gebruiken als springplank voor hun improvisaties. Daarin vliegen ze avontuurlijk het universum in, terwijl ze eveneens stevig aan de grond blijven, een paradox die hun muziek onverwoestbaar maakt.

Herman te Loo

Hier speelt het trio 'Mob job':
<https://youtu.be/DvM-pRyQuss>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

EDUARDO BLANCO
Dentro De Un Sueño
HOFR

Bezetting:

Eduardo Blanco (trompet),
 Dirk Balthaus (piano),
 Jean Louis Rassinfosse (bas), René de Hilster (drums).

Trompettist Eduardo Blanco doet zijn best en speelt dus veel onverwacht repertoire. Maar de Spanjaard kan het niet laten: we horen Chet Baker. Dat is niet erg, want alle goede muziek komt érgens vandaan. In de vorige eeuw kwam het nog wel voor dat musici een avondlang klonken als 'Flight of the bumblebee' in een arrangement voor doedelzak en cementmolen. Dat was inderdaad nog nooit eerder vertoond, maar daarom juist.

Goed, Eduardo Blanco dus. Eén van de geheimen van Chet was, dat hij speelde als iemand die converseert, die naast je zit. Die het instrument doet vergeten. Hij bedenkt ter plekke wat hij speelt en je mag erbij zijn. Het lukt meestal wel, soms niet. Allemaal goed. Je gaat meedenken. Precies dit gevoel brengt ook Blanco teweeg.

Net als op een eerder album van de band horen we hier weer Jean Louis Rassinfosse op bas. Driemaal raden met welke Amerikaan hij zijn meeste concerten deed. Ook hier is hij weer ongemerkt een anker en een rots die alle twijfel doet verdampen.

Soms is te horen welke vertolkingen model hebben gestaan. Zo denken we bij 'A Monkish tune' aan de frisse, virtueuze bebop uit Chets eerste jaren. En bij 'Blue Friday' aan de filmcompilatie A Sentimental Walk in Paris, waarop de bas van Niels-Henning Ørsted Pedersen en de trompet enkele duetten in mineur aangaan.

Tussendoor speelt Eduardo ook 'The very thought of you', een ballad die we kennen van Billie Holiday. Dat gebeurt zonder enige opsmuk. Gewoon toegewijd en geconcentreerd spelen, geen gimmicks, en dan ook nog zowel Chet als Lady Day in de herinnering brengen. Je moet het maar durven. Meestal denken we dan: dat kennen we al. Maar hier niet. De eerlijkheid is ontwapenend, de noodzaak is evident.

Het resultaat klinkt als 'in een droom', en dat is nou net de titel van dit album. Mede dankzij slagwerker René de Hilster, die tevens zorgde voor productie, opname en ontwerp. Deze man houdt van muziek. Wees zuinig op hem, Eduardo. **Jeroen de Valk**

DASH!**Rewired**

Zennez (zennezrecords.com)

Bezetting:

Maarten Ornstein (saxofoons, klarinet),
Alex Oele (bas),
Eric Hoeke (drums).

Herinnert u zich de bloedhete zomer van 2018 nog? Het toeval wil dat juist tijdens deze zinderende weken de groep DASH! in hun als studio ingerichte oefenruimte de muziek op deze cd 'Rewired' heeft opgenomen. Het doel was om de stukken zonder knip- en plakwerk op te nemen zonder tijdsdruk. En net zo vaak te improviseren tot alle duimen omhoog gingen. Soms was het in hun opnameruimte zo bloedheet dat het bij één take bleef. Nu is dat bij geïmproviseerde muziek geen enkel probleem; de eerste take is vaak de beste. Wie DASH! in de tijd heeft gevolgd weet dat team Ornstein/Oele/Hoeke flink kan uitpakken. 'Rewired' laat een andere kant van het trio zien. De muziek is heel open en gedifferentieerd en soms zelfs ingetogen. De tempi zijn op het lome af, alsof de warme zomerwind zich heeft genesteld in hun improvisaties. Dat hun eigen provisorische studio niet onderdeel voor een professionele blijkt wel uit de uitstekende opnamekwaliteit. Maarten Ornstein speelt veelzijdig op een elektrische saxofoon, een instrument met ongeken- de klankmogelijkheden. Daarom hoort u soms een accordeon- of melodia-achtig geluid, zoals in het soepele nummer Jamal. Eric Hoeke slaat prachtige beheerste ritmes met een sonore sound zoals in het nummer 'Black elephant', waarbij je als het ware het enorme dier met traag wapperende oren door de eindeloze stoffige savanne ziet struinen. Zo staat de cd vol met fraaie stukken die soms filmisch, dan weer funky overtuigen. 'Rewired' is een caleidoscopisch album geworden dat geen moment verveelt.

Sjoerd van Aelst

Bekijk hier een korte video over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=z8nLaRyNP8I>

BESTE JAZZALBUMS 2019

JazzTimes VS (keuze van de medewerkers)

- 1 Branford Marsalis Quartet**
The Secret Between the Shadow and the Soul (Okeh/Marsalis Music)
- 2 Dave Holland/Zakir Hussain/Chris Potter**
Good Hope (Edition)
- 3 Chick Corea/Christian McBride/Brian Blade**
Trilogy 2 (Concord)
- 4 Camila Meza & the Nectar Orchestra**
Ambar (Sony Masterworks)
- 5 Kris Davis**
Diatom Ribbons (Pyroclastic)
- 6 Tom Harrell**
Infinity (HighNote)
- 7 Joel Ross**
KingMaker (Blue Note)
- 8 Christian Scott aTunde Adjuah**
Ancestral Recall (Ropeadope)
- 9 Johnathan Blake**
Trion (Giant Step Arts)
- 10 Linda May Han Oh**
Aventurine (Biophilia)
- 11 Tomeka Reid Quartet**
Old New (Cuneiform)
- 12 Dave Douglas/Uri Caine/Andrew Cyrille**
Devotion (Greenleaf)
- 13 Fabian Almazan Trio**
This Land Abounds With Life (Biophilia)
- 14 Jaimie Branch Fly or Die II**
Bird Dogs of Paradise (International Anthem)
- 15 Bill Frisell/Thomas Morgan**
Epistrophe (ECM)
- 16 Miguel Zenón**
Sonero; The Music of Ismael Rivera (Miel)
- 17 Ralph Alessi**
Imaginary Friends (ECM)
- 18 Brad Mehldau**
Finding Gabriel (Nonesuch)
- 19 Anat Cohen Tentet**
Triple Helix (Anzic)
- 20 Art Ensemble of Chicago**
We Are on the Edge (Pi)
- 21 Joey DeFrancesco**
In the Key of the Universe (Mack Avenue)
- 22 Melissa Aldana**
Visions (Motéma)
- 23 Kendrick Scott Oracle**
A Wall Becomes A Bridge (Blue Note)
- 24 Matt Mitchell**
Phalanx Ambassadors (Pi)
- 25 Frank Kimbrough**
Monks Dreams (Sunnyside)
- 26 Ryan Keberle & Catharsis**
The Hope I Hold (Greenleaf)
- 27 Tyshawn Sorey/Marilyn Crispell**
The Adornment of Time (Pi)
- 28 Joe Lovano Trio**
Tapestry (ECM)
- 29 Terri Lyne Carrington and Social Science**
Waiting Game (Motéma)
- 30 Steve Lehman Trio + Craig Taborn**
The People I Love (Pi)

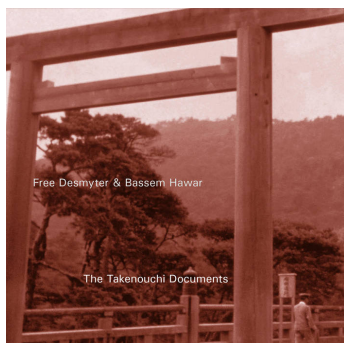
Jazzizz (keuze van de medewerkers)

Beluister de beste stukken van 2019 hier:

<https://spoti.fi/36JSAaM>

FREE DESMYTER & BASSEM HAWAR
The Takenouchi Documents

W.E.R.F. Records

Bezetting:

Khaled Alhafed (zang, daf), Firas Al Alwani (klarinet), Michaël Brijs (fluit, bansuri), Ananta Roosens (viool), Marie Ghitta (altviool), Annemie Osborne (cello), Free Desmyter (piano), Bassem Hawar (djoze), Saad Mahmood Jawad (ud), Nathan Wouters (bas), Chris Joris (percussie).

Dat er uit de vluchtelingenproblematiek ook nog veel moois kan ontstaan, bewijzen de Belg Free Desmyter en de Irakees Bassem Hawar al sinds 2007. De pianist en de bespeler van de djoze (een violachtig snaarinstrument) formeerden toen de groep Ahoar. Voor het project 'The Takenouchi Documents' stelden ze in november 2018 een elfkoppig ensemble samen dat bestond uit een aantal andere ex-vluchtelingen uit het Midden-Oosten plus musici met achtergronden in de klassieke muziek en de jazz. De titel van het project slaat op een hoeveelheid Japanse documenten over de ontstaansgeschiedenis van de mensheid, onderzocht door de Japanse journalist Wado Kosaka, die Desmyter in 2000 ontmoette. Het is een heldere metafoor voor wat Desmyter en Hawar muzikaal neerzetten. De diverse achtergronden van de musici smelten samen tot een indrukwekkend geheel, waarin niemand de culturele identiteit verliest. Er wordt gepassioneerd gezongen door de Syriër Khaled Alhafed en meeslepend ritmisch gesoleerd door ud-speler Saad Mahmood Jawad (Irak) in 'Djordjina'. De laatste zorgt ook voor een ontroerende melodielijn over een Satie-achtige pianobegeleiding in 'Saga'. België's percussionist extraordinaire Chris Joris pakt fijn uit met zijn berimbau in het gelijknamige nummer. En de strijkers en de klassieke achtergrond van Desmyter vinden weer hun weg in het klassiek aandoende 'Song for the orphan'. Als we met zijn allen zo ons best zouden doen om de culturele verschillen en overeenkomsten tussen mensen te omarmen, zou de wereld er heel wat mooier uitzien.

Herman te Loo

Bekijk hier de trailer van het album:

<https://youtu.be/4flhGWxkhIQ>

MO VAN DER DOES QUARTET
Common Myths

Fattoria Musica Records

Bezetting:

Ian Cleaver (trompet),
 Mo van der Does (altsaxofoon),
 Tijs Klaassen (bas),
 Wouter Kühne (drums).

De leden van het Mo van der Does Kwartet zijn karakteristiek voor de jongste generatie jazzmusici. Ieder van de bandleden is zelf leider, in veel gevallen deels of geheel met dezelfde musici. Deze millennials vormen een krachtige impuls voor de Nederlandse jazz. Allen zijn uitstekend opgeleid aan het conservatorium, en allen bezitten een smetteloze techniek. Opvallend is ook dat deze Generatie Y liever zijn eigen broek ophoudt dan via de gevestigde oudere generatie als sideman langzaam de jazzgemeenschap probeert te penetreren. Die eigen broek ophouden houdt ook in dat eigen composities worden gespeeld in eigen arrangementen. Dat de cd 'Common Myths' op naam staat van saxofonist Mo van der Does is logisch want alle composities zijn van zijn hand. Als dat niet zo was geweest had de cd net zo goed op een van de andere namen hebben kunnen staan. In hun benadering van de jazz van nu houden deze musici er immers zo'n beetje dezelfde opvattingen op na. Die gezamenlijke benadering betekent ook dat we geen altsaxofonist met begeleiding horen. De leden zijn volkomen gelijkwaardig aan elkaar en de arrangementen zijn vooral gericht op het groepsgekluid met ruime solomomenten voor allen. Mo van der Does valt daarbij naast smetteloze saxofonist op als componist/arrangeur die op een geraffineerde manier zijn kwartet door middel van gecompliceerde arrangementen groot laat klinken. 'Common Myths' is dus 'echte jazz' en ook helemaal van deze tijd. Klaassen en Kühne zijn een vast op elkaar ingespeeld ritmeduo dat we ook terugvinden bij de groepen van andere millennials. Mo maakt geen gebruik van een piano zodat de muziek wijd open staat voor de blazers van wie trompettist Cleaver naast Van der Does ruimschoots aan bod komt met zijn open geluid en rustig opgebouwde solo's. Rust is hoe dan ook een kenmerk van dit cd-debuut van Van der Does. De nummers zijn alle in een laag of medium tempo geschreven. Zuiverheid en gevoel winnen het bij hem vooralsnog van spectaculaire krachtpatserij. **Tom Beetz**

FORQ

4

Forq Music

Bezetting:

Chris McQueen (gitaar),
Henry Hey (keyboards),
Kevin Scott (basgitaar),
Jason JT Thomas (drums).

Toetsenman Henry Hey kennen we vooral als de musical director van de musical 'Lazarus' van David Bowie. In FORQ heeft hij zich sinds 2015 omgeven met muzikanten uit het grensvlak tussen jazz, rock en funk – zo hebben gitarist Chris McQueen en drummer Jason JT Thomas sporen liggen bij Snarky Puppy. Zoals de titel al aangeeft is dit hun vierde album, dat met oprechte vrolijkheid de speakers uit komt gedenderd. De vier muzikanten, die allemaal composities aandragen, hebben een goed oor voor aanstekelijke melodieën en een gevoel voor ironie en understatement. Soms klinkt FORQ als een fusionband uit de jaren '80, met heel foute synthesizerklanken, om dan binnen één nummer weer over te schakelen op een vrolijk Europees aandoend walsje ('Grifter'). Er is Gong-achtige spacerock te horen ('M-Theory') en funk met een rauw metalrandje ('EAV'). Dit zijn overduidelijk muzikanten met een indrukwekkende instrumentbeheersing en enorm veel lol in waar ze mee bezig zijn. De vette knipoog waarmee veel tracks neergezet worden, doet qua aanpak denken aan John Lurie's Lounge Lizards (hoe verschillend het klinkend resultaat ook moge zijn).

Herman te Loo

Hier is het nummer 'Duck people':
<https://youtu.be/XK0t2eWUx08>

BESTE JAZZALBUMS 2019

Jazzwise UK (keuze van de medewerkers)

- 1 Branford Marsalis Quartet**
The Secret Between the Shadow and the Soul (Okeh/Marsalis Music)
- 2 Chick Corea Trio**
Trilogy 2 (Concord Jazz)
- 3 = SEED Ensemble**
Driftglass (Jazz re:freshed)
- 3 = Michael Janisch**
Worlds Collide (Whirlwind Recordings)
- 5 Bill Frisell**
Harmony (Blue Note)
- 6 = Avishai Cohen & Yonathan Avishai**
Playing The Room (ECM)
- 6 = Gwilym Simcock**
Near and Now (ACT)
- 8 Abdullah Ibrahim**
The Balance (Gearbox)
- 9 = Quentin Collins Sextet**
Road Warrior (Ubuntu Music)
- 9 = Art Ensemble of Chicago**
We Are On The Edge (Pi Recordings)
- 11 Brad Mehldau**
Finding Gabriel (Nonesuch)
- 12 = Claire Martin**
Believin' It (Linn)
- 12 = Enrico Rava/Joe Lovano**
Roma (ECM)
- 14 = RYMDEN**
Reflections & Odysseys (Jazzland)
- 14 = Yazz Ahmed**
Polyhymnia (Ropeadope)
- 16 = Matana Roberts**
Coin Coin Chapter Four: Memphis (Constellation)
- 16 = Theo Croker**
Star People Nation (Sony Masterworks)
- 16 = Alice Zawadzki**
Within You Is A World of Spring (Whirlwind Recordings)
- 19 = Bill Frisell/Thomas Morgan**
Epistrophy (ECM)
- 19 = Joe Lovano Trio**
Tapestry (ECM)

SWR 2 (Günther Huesmann)

Beluister het overzicht hier

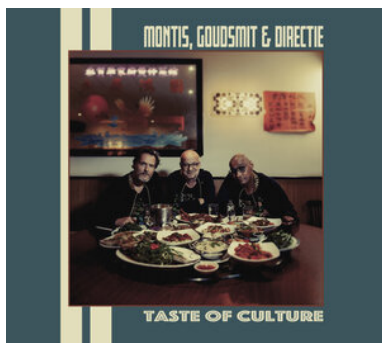
(klik op de afbeelding): <https://bit.ly/2sF7Aix>

JAZZALBUM OF THE MONTH 2019

The Guardian UK (John Fordham)

- Maart: **Vein/Norrbotten Big Band**
Symphonic Bop (Double Moon)
- Mei: **Dave Douglas**
Devotion (Greenleaf)
- Juni: **Tori Freestone Trio**
El Mar de Nubes (Whirlwind)
- Juli: **William Parker/In Order to Survive**
ShapeShifter Live (AUM Fidelity)
- Sept: **John Coltrane**
Blue World (Impulse!)
- Oktober: **Julia Hülsmann Quartet**
Not Far from Here (ECM)
- Nov: **Marius Neset**
Viaduct (ACT)

MONTIS, GOUDSMIT & DIRECTIE
Taste Of Culture
 Zip Records

Bezetting:

Frank Montis (orgel),
 Anton Goudsmit (gitaar),
 Cyriel Directie (drums, percussie),
 (in één stuk:) Jan Akkerman (gitaar).

Ze zijn maar met z'n drieën maar maken meer leven dan menig orkest. Met slagwerk, orgel en gitaar heb je een breed klankspectrum en dat weten de muzikanten goed uit te buiten. Daarbij staan een degelijke groove en strakke arrangementen voorop; de improvisaties zijn niet te lang en vooral dienstbaar aan het geheel.

Geregeld wordt de luisteraar herinnerd aan de soul-jazz, zoals ooit werd gespeeld door de gitaristen Grant Green en - nog steeds, al is hij 92 - George Freeman. Een aanstekelijk ritme, niet te veel harmonische trammelant en dan grooven maar.

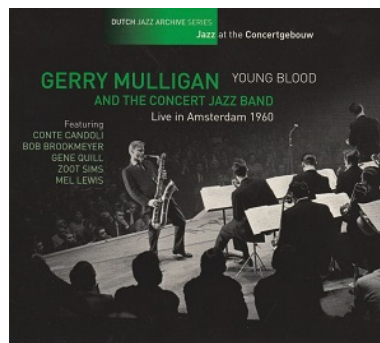
Maar er komt meer voorbij. Iets wat klinkt als een intro voor 'Smoke on the water' van Deep Purple. Een scheurende heavy metalgitaar. Zo'n melig telefoonmuziekje waarbij alleen de stem ontbreekt die zegt dat er nog acht wachtenden voor u zijn. Tegendraadse ritmes zoals we kennen van Goudsmits band The Ploctones. Heftige orgeljazz die meteen met de deur in huis valt.

Dat onvoorspelbare vind je ook terug in ondoordringelijke songtitels als 'Int. 1 mozzarella' en 'Living for the city'. De titel 'Jan' is minder mistig en biedt inderdaad Jan Akkerman als gastsolist. Het trio liet hem voor maar één (1) stuk naar de studio komen. Vreemd is ook de lengte van de tracks; sommige stukken worden zomaar even weg gefaded. 'Ach, dat was 't wel', zie je de musici zeggen bij het mixen. Montis, Goudsmit en Directie doen onverstoort waar ze zin in hebben.

Jeroen de Valk

Luister hier naar 'Jan' met Jan Akkerman:
<https://www.youtube.com/watch?v=-rSVUX21Ask>

GERRY MULLIGAN & THE CONCERT JAZZ BAND
Young Blood; Live In Amsterdam 1960
 NJA (reeks Jazz at the Concertgebouw)

Bezetting (o.a.):

Gerry Mulligan (baritonsax),
 Conte Candoli (trompet),
 Bob Brookmeyer (trombone),
 Gene Quill, Zoot Sims (saxen), Mel Lewis (drums).

De senioren onder de babyboomers hebben misschien nog wel staan kleumen voor een loketje om aan kaarten te komen voor de beroemde nachtconcerten in het Concertgebouw. Het impresariaat van Lou van Rees organiseerde in de jaren vijftig en zestig hippe jazzconcerten met de absolute top van de jazz. Vast onderdeel waren de Amsterdamse nachtconcerten. Veel jazzcoryfeeën hebben hier de boel op stelten gezet. Het Nederlands Jazz Archief duikelt de opnames van deze historische optredens op, restaureert ze en brengt ze vervolgens uit onder de noemer 'Jazz at the Concertgebouw'. Er is inmiddels een hele serie van dergelijke concerten op cd verschenen. En nu ook één van baritonsaxofonist Gerry Mulligan, die met zijn concert Jazz Band in 1960 op de top van zijn kunnen speelde in het Concertgebouw. Nu is het Concertgebouw misschien wel geroemd om zijn akoestiek, maar dat geldt zeker niet voor jazzmuziek. De nagalm van de beroemde zaal doet de muziek geen goed. Des te meer lof voor de restauratie van deze geluidsopname, die mits op voldoende volume afgespeeld, een heel mooie indruk geeft van de sfeer van het concert en het enthousiasme van het publiek. De Concert Jazz Band van Mulligan bestond voor een flink deel uit de fine fleur van West Coasters, met krachtpatsers als drummer Mel Lewis, trompettist Conte Candoli, trombonist Bob Brookmeyer en als gastsolist saxofonist Zoot Sims. Mulligan had inmiddels een sterrenstatus, mede door zijn prachtige arrangementen voor bigbands en zijn pianoloze kwartetopnames met onder anderen trompettist Chet Baker. Met de zeer fraaie arrangementen van Mulligan krijgt de band vleugels. Mooie lyrische stukken als 'Barbara's theme' spatten uit de speakers. Deze uitgave wordt vergezeld van een heel informatief verhaal van Bert Vuijsje, die het concert in zijn historische context plaatst en voorziet van achtergrondinformatie.

Sjoerd van Aelst

TEUS NOBEL
Saudade
 Painted Dog Records

Bezetting:

Teus Nobel (trompet, flugelhorn).
 Met twee ritmesecties met gitaar en percussie,
 Anna Serierse (zang) en
 de strijkers van het Radio Filharmonisch Orkest.

Op 8 december 2019 was het 25 jaar geleden dat gitarist en componist Antonio Carlos Jobim, bekend van de internationale hit 'The girl from Ipanema', overleed. Het nieuwe album van trompettist en flugelhornbespeler Teus Nobel staat geheel in het teken van de Braziliaanse muzikale grootheid. Nobel nam voor zijn cd 'Saudade' tien stukken op met twee ritmesecties en de strijkers van het Radio Filharmonisch Orkest. Een langgekoesterde droom kwam daarmee uit.

Het repertoire van Jobim omvat ruim achthonderd composities. Nobel koos niet voor de grote hits, met uitzondering van 'The girl from Ipanema'. Hij waagde zich aan onbekender repertoire dat zorgvuldig en creatief werd gearrangeerd voor de grote bezetting waarmee Nobel eer bewijst aan zijn overleden vader en aan de vader van co-producer en arrangeur Roeland Jacobs, zoon van jazzbassist Ruud Jacobs.

Het Portugese woord 'saudade' is nauwelijks te vertalen. Het duidt een heel specifieke mengeling van gevoelens van gemis, verlies, afstand en liefde aan. Het is het Portugese equivalent van de blues. Bij de opnames werd Nobels gemoedstoestand beïnvloed door het gemis van zijn vader. Daarom klinkt in elke welgekozen noot 'saudade' door. Alle lof verdienen de begeleiders, de strijkers en de Braziliaanse dirigente Alexandra Arrieche. Zij bieden Nobel een weldadige bedding en ruggensteun. Anna Serierse voegt met haar woordeloze zang een sterk sferisch element toe. Maar het is toch vooral grootmeester Nobel die het album draagt met zijn geserreerde maar gloedvolle en gepassioneerde spel. Van Teus' 'saudade' word je even weemoedig als blij. Het is latin op zijn best en een waardig eerbetoon aan Jobim.

Hans Invernizzi

Luister hier naar 'The girl from Ipanema':
<https://www.youtube.com/watch?v=YJuzcjl9YcU>

BESTE JAZZALBUMS 2019
New York Times VS (Giovanni Russonello)

- 1 **Kris Davis**
Diatom Ribbons
- 2 **Guillermo Klein y Los Guachos**
Cristal
- 3 **Joel Ross**
Kingmaker
- 4 **Steve Lehman Trio With Craig Taborn**
The People I Love
- 5 **Marquis Hill**
Love Tape
- 6 **Marta Sánchez Quintet**
El Rayo De Luz
- 7 **Miho Hazama**
Dancer In Nowhere
- 8 **The Art Ensemble of Chicago**
We Are On The Edge
- 9 **Gerald Cleaver and Violet Hour**
Live At Firehouse 12
- 10 **Lea Bertucci**
Resonant Field

"Jazz stuck to its own steadfast devices this year, though that hardly meant sitting still: Improvising musicians are increasingly dissolving the membranes separating storytelling, composition, live performance and visual art; the music's death-defying, ever-diversifying present is a place of vast possibility."

Slate.com VS (Fred Kaplan)

- 1 **Paul Bley, Gary Peacock & Paul Motian**
When Will The Blues Leave
- 2 **Stan Getz**
Getz At The Gate
- 3 **Ted Nash**
Somewhere Else: West Side Story Songs
- 4 **Rob Schwimmer**
Heart Of Hearing
- 5 **Etienne Charles**
Carnival: The Sound of a People Vol. 1
- 6 **Michele Rosewoman's New Yor-Uba**
Hallowed
- 7 **Billy Lester**
From Scratch
- 8 **Ran Blake & Claire Ritter**
Eclipse Orange
- 9 **Joe Pesci**
Still Singing
- 10 **John Zorn**
Masada Book 3 —The Book Beri'ah: Keter

"2019 has been a very good year for jazz records - including a couple of newly discovered gems from the vaults, several releases (a majority of the list) on very small or artist-owned labels, and one surprise that's so jarring you might wonder if I'm joking, but I'm not."

Jazz & Mo BE (Karel van Keymeulen)

Paul Bley, Gary Peacock & Paul Motian
 When Will The Blues Leave (ECM)
Elegy
 HAST (Solitude Records)
Melissa Aldana
 Visions (Motema Music)

BESTE JAZZALBUMS 2019

Jazz Journalists Association VS (Howard Mandel)

- 1 **Kris Davis**
Diatom Ribbons (Pyroclastic Records),
- 2 **The Last Poets**
Transcending Toxic Times (Ropeadope)
- 3 **Art Ensemble of Chicago**
We Are On The Edge (Pi)
- 4 **Harriet Tubman**
The Terror End Of Beauty (Sunnyside),
- 5 **Jazzmeia Horne**
Love And Liberation (Concord),
- 6 **Simone Zanchini & Frankfurt Radio Big Band** conducted by David Grottschreiber
Play The Music of Nino Rota (In+Out Records)
- 7 **Taylor Ho Bynum 9-tette**
The Ambiguity Manifesto (Firehouse 12)
- 8 **Metropolitan Jazz 8tet & Dee Alexander**
Too Hot For Words (Delmark)
- 9 **Ronnie Cuber**
Live At Montmartre (Storyville)
- 10 **Poncho Sanchez**
Trane's Delight (Concord Piquante)

Chicago Tribune VS (Howard Reich)

Miguel Zenon

Sonero: The Music of Ismael Rivera

Patricia Barber

Higher

Greg Ward

Stomping Off From Greenwood

Metropolitan Jazz 8tet & Dee Alexander

Too Hot For Words

Anat Cohen Tentet

Triple Helix

BESTE HISTORISCHE CD'S 2019

JazzTimes VS (keuze van de medewerkers)

- 1 **John Coltrane**
Blue World (Impulse!)
- 2 **Eric Dolphy**
Musical Prophet: The Expanded 1963 New York Studio Sessions (Resonance)
- 3 **Betty Carter**
The Music Never Stops (Blue Engine)
- 4 **Nat King Cole**
Hittin' the Ramp: The Early Years (1936-1943) (Resonance)
- 5 **Cannonball Adderley**
Swingin' In Seattle:
Live at the Penthouse 1966-67 (Reel to Real)
- 6 **John Coltrane**
Coltrane '58: Prestige Recordings (Craft)
- 7 **Wes Montgomery**
Back on Indiana Avenue:
The Carroll DeCamp Recordings (Resonance)
- 8 **Michel Petrucciani Trio**
One Night in Karlsruhe (SWR Jazzhaus)
- 9 **Art Pepper**
Promise Kept:
Complete Artist House Recordings (Omnivore)
- 10 **Kenny Barron & Mulgrew Miller**
The Art of Piano Duo – Live
(Groovin' High/Sunnyside)

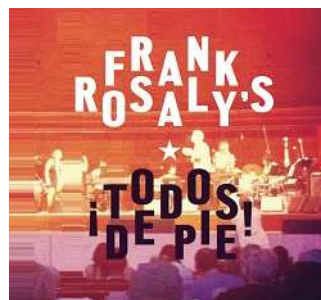
Heeft u jazznieuws?

Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

FRANK ROSALY

iTodos De Pie!

Kontrans

Bezetting:

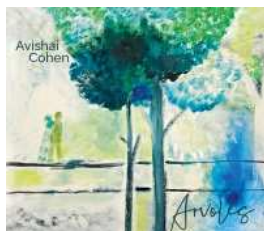
Jaap Blonk (stem, elektronica), Jeb Bishop, Nick Broste (trombone, elektronica), Cameron Piffner (fluit, tenorsax, mondharmonica), Alex Farha (cuatro, elektrische gitaar, mondharmonica, zang), Ben Boye (piano, Fender Rhodes, elektronica, zang), Nathan McBride (bas, basgitaar, mondharmonica, zang), Frank Rosaly (drums, elektronica, mondharmonica, zang), Ivelisse Díaz, Maya Fernández, Kenia Guerra, Jessica Rodríguez (percussie, zang).

Geografische wortels vertalen zich bij muzikanten niet altijd onmiddellijk in muziek. De ouders van drummer Frank Rosaly kwamen van Porto Rico, en streken neer in Arizona. In 2001 verkaste hij naar Chicago en werd daar een van de sterkhouders van de progressieve jazzscene, voor hij in 2016 in Amsterdam belandde. Maar voor het zover was, dook hij eens in de muziek van het eiland van zijn ouders en formeerde daarvoor de groep iTodos De Pie! (Spaans voor 'Allemaal staan!'). Als vocalist koos hij niet voor een zanger met ervaring in het genre, maar voor stemperformer Jaap Blonk. Alleen dat al maakt het debuutalbum van de groep (dat overigens al in 2012 werd opgenomen) bijzonder. Hij zorgt voor vervreemding als hij zijn eigenzinnige vocale middelen loslaat op het traditionele repertoire. Als Blonk echt aan het zingen slaat, vallen er wel wat vraagtekens te plaatsen bij de zuiverheid, maar dat zal Rosaly bewust ingecalculiseerd hebben. Het was hem er duidelijk niet om te doen om natuurgetrouwe interpretaties van de Porto Ricaanse songs te brengen. Zijn aanpak doet daardoor denken aan wat gitarist Marc Ribot met Cubaanse muziek deed met zijn Cubanos Postizos: Latijns-Amerikaanse muziek met een scherp randje en een vette knipoog, maar ook met liefde voor het origineel.

Herman te Loo

Bekijk hier de teaser van het album:

<https://vimeo.com/355327231>

KORT**AVISHA COHEN****Arvoles (Razdaz Recordz)**

Er is geen twijfel over mogelijk: Avisha Cohen is een uitstekend bassist. En dat laat hij op de cd 'Arvoles' ook zien. Het album is afwisselend, maar maakt daarnaast ook een erg gecomponeerde indruk. 'Childhood (for Carmel)' is zo'n stuk dat daarvan een voorbeeld is. Het past eigenlijk beter op een klassieke plaat. Dat geldt ook voor de andere stukken in het begin van de cd. Totdat we bij het zevende nummer 'Gesture #1' dan ineens weer, heel verrassend, terugkeren naar de jazz. De afsluiter 'Wings' is ook weer een jazzy stuk. Let in beide nummers vooral op pianist Elchin Shirinov, die uitstekende jazzsolo's speelt. De andere musici zijn Björn Samuelson op trombone, Anders Hagberg op fluit en Noam David op drums.

Bart Hollebrandse

VINZ VONLANTHEN**No Man's Land (Leo Records)**

'No Man's Land' is de tweede solo-cd van de Zwitserse gitarist Vinz Vonlanthen voor Leo Records. Zoals de titel al aangeeft, horen we muziek die een niemandsland bestrijkt. Met behulp van flink wat effectpedalen maakt hij grillige soundscapes, die soms lieflijk zijn, maar toch grotendeels vervreemdend en bizar. Je hoort zelden de aanslag op de snaren, waardoor de melodielijnen zich als een slang verplaatsen. Soms worden er wat stemklanken aan toegevoegd, maar zingen zou je dit niet kunnen noemen. Ook experimenteert hij met objecten op de snaren (à la Fred Frith of Keith Rowe). Net als in de bands waarin Vonlanthen figureert, zoals VVL en Oogui, is de muziek genreloos, uit het niemandsland (jawel) tussen avant-rock en improvisatiemuziek.

Herman te Loo

Zie Vonlanthen hier solo:

<https://youtu.be/Jg3crJbhqo>

BESTE JAZZALBUMS 2019

Los Angeles Times VS (Chris Barton)

- 1 Tomeka Reid Quartet**
Old New (Cuneiform)
- 2 Joel Ross**
KingMaker (Blue Note)
- 3 Kris Davis**
Diatom Ribbons (Pyroclastic)
- 4 Jenny Scheinman & Allison Miller**
Parlour Game (Royal Potato Family)
- 5 Matana Roberts**
Coin Coin Chapter Four: Memphis (Constellation)
- 6 Steve Lehman**
The People I Love (Pi Recordings)
- 7 Art Ensemble of Chicago**
We Are On The Edge (Pi Recordings)
- 8 Theon Cross**
Fyah (Gearbox)
- 9 Fabian Almazan Trio**
This Land (Eigen Beheer)
- 10 Damon Locks Black Monument Ensemble**
Where Future Unfolds (Intern, Anthem)

Downbeat VS (vijf sterren in 2019)

Terri Lyne Carrington and Social Science

Waiting Game (Motéma)

Dave Douglas

Brazen Heart Live At Jazz Standard (Greenleaf)

Eliane Elias

Love Stories (Concord)

Ted Nash Trio

Somewhere Else: West Side Story Songs (Plastic Sax Records)

Jazz & Mo BE (Marc Van Den Hoof)

Jack Sels

Minor Works (Sdban Records)

Scott Robinson

Tenomore (Arbors Records)

Alex Koo

Appleblueseagreen (Clever Tree Records)

Kurt Van Herck

Cinema Paradiso Vol. 1 (Oorwerk)

BESTE CD'S 2019 OM CADEAU TE GEVEN

NRC Handelsblad (Amanda Kuyper)

Brad Mehldau

Finding Gabriel

John Coltrane

Blue World

Miles Davis

Complete Birth of The Cool (heruitgave 2019)

Joshua Redman

Come What May

Freddie Hubbard

Hub-Tones (heruitgave 2019)

Ben van Gelder & Reinier Baas

Mokum In Hifi

Rita Hovink

Love Me or Leave Me (heruitgave 2019)

Joel Ross

KingMaker

Omer Klein Trio

Radio Mediteran

Theon Cross

Fyah

THE RECORDS IN CONCERT

Datum en plaats:

7 december 2019,
Bimhuis, Amsterdam.

Keep an Eye, bij jonge musici een begrip maar bij het publiek zo goed als onbekend, is een particuliere stichting. Bij de Keep an Eye Foundation gaat het om het ontplooiën van beginnend talent op elk gebied van creativiteit. Jazz is dus niet de enige discipline waar deze stichting zich op stort maar wel een belangrijke. Sterker nog, het begon zo'n tien jaar geleden met jazz.

Een van de projecten die de stichting ondersteunt is The Records. Dit jaar werden voor de zesde keer drie alumni geselecteerd die maximaal drie jaar geleden afstudeerden op een van de Nederlandse conservatoria. Deze drie winnen met hun bands een volledig gefinancierde cd-productie ter waarde van 10.000 euro. Dat bedrag dient besteed te worden aan studiekosten, de productie, het ontwerp van de hoes, een videoclip en coaching bij het op de markt brengen van de cd. Het motto van Keep an Eye is 'Jong jazztalent van Nederlandse bodem'. Een motto dat breed geïnterpreteerd moet worden want een aanzienlijk deel van de deelnemers en winnaars zijn buitenlanders, die overigens wel allen aan een van de Nederlandse conservatoria hebben gestudeerd. Dit jaar hadden 56 groepen zich ingeschreven waarvan zeven waren geselecteerd om 's middags in het Bimhuis te strijden voor een van de drie Records prijzen. De winnaars van 2019 werden het Anna Serierse/Gijs Idema Quartet, het Sam Newbould Quintet en de groep Smandem. Zij zullen volgend jaar hun cd presenteren in het Bimhuis.

Dit jaar presenteerden de drie winnaars van vorig jaar, Guy Salamon, Martin Hafizi en Tijs Klaassen, hun cd door middel van een optreden in het Bimhuis. Een mooie prijs dus met de toezegging dat deze groepen het komende jaar ook op andere jazzpodia in ons land te horen zullen zijn.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

JAZZ OP DE PLANKEN

De winnaars van de editie 2019 (vlnr): Gijs Idema, Anne Serierse, de vier leden van Smandem (David van der Grinten, Rafael Sinay, Aäron Bouwman en Kick Woudstra), Sam Newbould, Daniel Nagel en Youngwoo Lee. (Foto: Tom Beetz)

Keep an Eye The Records is een prachtig initiatief en toont ons een stralende toekomst!

Het Half Easy Trio presenteerde zijn cd (vlnr): pianist Franz von Chossy, bassist Johannes Fend en drummer Martin Hafizi. (Foto: Tom Beetz)

We beluisterden de drie cd's en hun optreden in het Bimhuis.

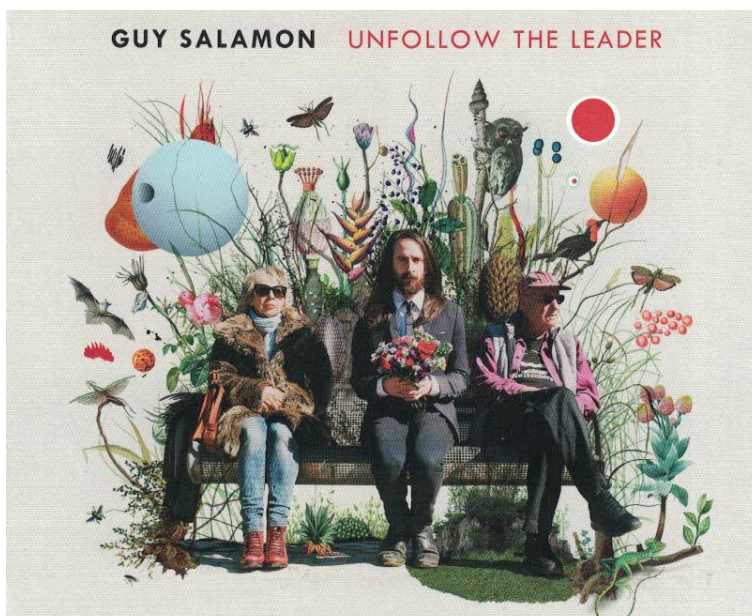
Guy Salamon – Unfollow The Leader

Ian Cleaver (trompet), Alistair Payne (trompet), José Soares (altsaxofoon), Lucas Martinez (tenorsaxofoon), Teis Semey (gitaar), Youngwoo Lee (piano), Brodie Jarvie (contrabas op cd; William Barrett in het Bimhuis), Guy Salamon (drums/composities)

Net als bij de andere cd's zijn alle composities van de leider. Guy Salamon komt uit Jerusalem, Israël en maakte de meest ambitieuze cd van het drietal winnaars. Hij schreef negen composities voor een grote groep, die alle sterk van karakter verschillen. Sommige nummers zijn avant-gardistisch met een sterke invloed van hedendaagse gecomponeerde klassieke muziek, andere vrije improvisaties binnen een gestructureerd verband. Op 'Our Voice' zingen drie zangeressen, bijna Gregoriaans en in het Bimhuis alleen begeleid door drums, waarbij Salamon de trommels en cymbals voorzichtig met zijn vingers beroerde. Tijdens zijn optreden speelde hij een prachtige liefdesballad met trompettist Ian Cleaver in de hoofdrol, een nummer dat op de cd ontbreekt. Naast de vrije en avant-gardistische composities vallen andere nummers weer binnen het traditionele jazzidroom, rechttoe-rechtaan swingende neobop met het ritme van een jazzmars. Zowel de cd als het optreden doen vermoeden dat Salamon nog zoekende is naar de richting die hij uiteindelijk op wil.

Half Easy Trio – Dark Is Bright

Franz von Chossy (piano), Johannes Fend (contrabas), Martin Hafizi (drums) Drummer Martin Hafizi komt uit Bulgarije en woont in Rotterdam. Met Fend uit Oostenrijk en Von Chossy uit Duitsland is de Nederlandse bodem van zijn groep helemaal in de conservatoria te vinden. Zijn muziek op de cd en in het Bimhuis gaat de diepte in. Je kunt het intellectueel noemen maar ook een spannende zoektocht. Op de cd lijkt het wel of pianist Franz von Chossy de leider is en Hafizi de bescheiden begeleider. Tijdens zijn concert werden de rollen toch enigszins omgedraaid en trok Hafizi de muziek met creatief drumspel naar zich toe. Het Half Easy Trio is allesbehalve halfgemakkelijk maar vereist juist volledige aandacht en toewijding aan de muziek die elke vorm van oppervlakkigheid afwijst.

Tijs Klaassen Quintet – Clavius

Mo van der Does (altsaxofoon), Matthias Van den Brande (tenorsaxofoon), Floris Kappeyne (piano & synth), Wouter Kühne (drums), Tijs Klaassen (contrabas)

Het Tijs Klaassen Quintet omvat het trio van pianist Floris Kappeyne dat inmiddels al een aantal jaren aan de Nederlandse jazzweg timmert. Dat is ook te horen want van de drie groepen is dit kwintet het meest volwassen en het meest uitgekristalliseerd. Dat Klaassen een fenomenale componist is, is een extra prettige verrassing. Met de blazers Mo van der Does, zelf een van de jonge toptalenten die ons land rijk is, en de hier nog onbekende Belg Matthias van den Brande werd een prachtige cd gemaakt en een intrigerend optreden gegeven. De composities van Klaassen roepen de sfeer op van grote componisten als Lennie Tristano, Warne Marsh en Shorty Rogers. Dus introverte gevoelige composities met spetterende uitbarstingen, los en vrij gespeeld binnen de strenge grenzen van het arrangement, waarbij het creatieve en verbindende spel van drummer Kühne speciale aandacht verdient.

Alles bij elkaar is dit een prachtig initiatief van de Keep an Eye Foundation dat aantoon, om de titel van Martin Hafizi's cd te parafaseren, 'the future is bright'. **Tom Beetz**

Guy Salamon. (Foto: Tom Beetz)

AARSET PETRELLA RABBIA

Bezetting:

Michele Rabbia (drums, electronica),
Gianluca Petrella (trombone, sounds),
Eivind Aarset (gitaar, electronica).

Datum en plaats:

6 december 2019

Lantaren Venster, Rotterdam.

Net zoals kleur en vorm of geur en smaak, zijn ritme en geluid onuitputtelijke bronnen van inspiratie. Als mens hebben wij geleerd om gestructureerd waar te nemen. Ons denken en handelen is gebaseerd op aangeleerde regels en conventies. Onze voorkeuren, ideeën, genoegens en driften zijn terug te voeren op een intellectueel universum. Ook onze intuïties zijn gebaseerd op kennis en ervaring. Bij meditatie wordt geleerd hoe het aangeleerde wordt onderdrukt of afgeleid. Hier geldt (nog wel) de regel dat spontane gedachten die betrekking hebben op conventies normaal en toelaatbaar zijn, mits we bereid zijn om de uitzonderingsregel 'loslaten' toe te passen zodra we ons bewust zijn van deze speling van onze gemanipuleerde natuur. Baby's kunnen al 'swipen' en tikken voordat ze kunnen praten of lopen. Het zal niet lang meer duren voor embryo's worden gekoppeld aan informatiesystemen die zaken voorprogrammeren die ons bestaan als mens zal vergemakkelijken. 'Lost River', een recente ECM-opname, is een beeldende 'post-ambient' geluidsgebeurtenis, rijk aan textuur, waar producer Manfred Eicher op cd een indrukwekkende 'breedbeeld' geluidsproductie van heeft gemaakt. Deze opname is het debuut van het nieuwe trio Michele Rabbia-Gianluca Petrella-Eivind Aarset. Rabbia en Aarset hebben in het verleden veel duoconcerten gegeven, en in andere projecten werkte Rabbia veel samen met trombonist Gianluca Petrella. 'Lost River' onthult steeds weer nieuwe spontaan geïmproviseerde vormen met soundscapes waar mysterieuze details in opbloeien. Het drumwerk van Rabbia is dominant, vrij en creatief, en wordt opgetild door zijn intensieve gebruik van een groot arsenaal aan drums, bekkens, percussie en elektronica. Petrella's instrumentale stem klinkt akoestisch en keert vaak terug in gemanipuleerde vormen. Het vloeiende spel van Aarset wordt onderworpen aan een microscopische analyse waarin alle mechanische

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Het trio met vlnr: Petrella, Aarset en Rabbia.
(Foto: Roland Huguenin)

aspecten van het contact tussen zijn vingers, nagels en plectrum met de snaren wordt vertaald naar manipuleerbare effecten. Akoestiek, mechaniek en elektromagnetisme en synthetische geluiden worden verweven in een eindeloos manipuleerbaar geheel. Deze cirkel zal nooit rond kunnen zijn. Naast grensverleggend is 'Lost River' vooral een laboratorium voor een nieuwe muzikale waarneming waarin de relatie tussen geluidstructuren en menselijke conventies wordt onderzocht. Sereniteit kan een strategie zijn om lastig hanteerbare fonologische verschijnselen te ondergaan. Inzoomen op de nog onbekende eigenschappen van muziek vergt omdenken naar een expressie die een mentaal omvormingsproces tot stand brengt. Hoewel vaak anders wordt gedacht is de muziek nog lang niet uitgebloeid. Geluid dat de verbeeldingskracht tart voedt het avontuur in abstractievermogen. 'Lost River' is muziek die ook in een live-setting prachtig tot haar recht komt. De experimenten van Rabbia, Petrella en Aarset zoeken naar grensoverschrijdende mogelijkheden, maar kunnen hun conventionele predestinatie slechts gedeeltelijk loslaten omdat ze aan knoppen draaien, terwijl ze hun aangeleerde vaardigheden als uitgangspunt hanteren. Denken vanuit niets is onmogelijk. Er langzaam naar toe werken is een uitdagend nieuw begin. **Roland Huguenin**

Trombonist Gianluca Petrella . (Foto: Joke Schot)

UITREIKING BOY EDGAR PRIJS

Datum en plaats:

4 december 2019, Bimhuis, Amsterdam.

In een goed gevuld en feestelijk roezaam Bimhuis werd voor de 51ste keer de belangrijkste Nederlandse prijs op het gebied van jazz en geïmproviseerde muziek uitgereikt aan saxofonist Jasper Blom. Blom nam de feestvreugde voor lief en benutte zijn *carte blanche* om zich te tonen zoals hij is: droog en gevat (humor), bescheiden, maar zeker ook inventief en doortastend waar hij kansen ziet (spel en improvisatie). Het hoogtepunt van de avond komt na de pauze als Blom een bijzondere gelegenheidsformatie zal vormen. Wilfried de Jong reikt de wisseltrofee uit - de welbekende bronzen sculptuur getiteld 'John Coltrane', vervaardigd door Jan Wolkers. Voordat hij dat daadwerkelijk doet steelt hij de show met een weergaloze act. Naast korte interviews waarin bespiegelingen op Bloms muzikale leven worden gegeven en een niet ter zake doende luisterquiz, wordt stilgestaan bij de kook- en danskunsten van Blom. Ook zijn uiterlijke gelijkheid met de veel minder muzikale Herman Koch wordt ter sprake gebracht. Een adequate samenvatting van Jaspers muzikale verdiensten en kwaliteiten, uitgesproken door de juryvoorzitter of een goede vriend, ontbreekt helaas. Wel wordt melding gemaakt van de 101ste aflevering van *Jazzhelden*, gemaakt in opdracht van het Nederlands Jazz Archief.

Het **Jasper Blom Quartet** (gitarist Jesse van Ruller, contrabassist Frans van der Hoeven, drummer Martijn Vink) dat op deze avond wordt uitgebreid met de Duitse pianist Pablo Held, trapt af. Zonder aarzeling bewijst Blom zijn meesterschap. Hij voert zijn gehoor mee naar de oorsprong van de blues en de toekomst van de jazz. Een muzikale ontdekkingsreis waarin progressieve improjazz, lyriek en heroïek samenvloeien met pakkende arrangementen en onweerstaanbare 'grooves'.

Blom vertelt dat hij in zijn carrière een rijpingsproces heeft doorgemaakt en nu veel plezier beleeft aan het coachen van de jongste generatie waar hij als docent/collega mee samenwerkt. Hij wil zijn kennis doorgeven en scherp blijven. In de tweede set doet hij dat met de groep **Zilt** waarin hij samenspeelt met trompettist Ian Cleaver (leerling), drummer Wouter Kühne en contrabassist Cas Jiskoot. Er klinkt een sobere sound, intiem, aanstekelijk swingend. De wis-
...[vervolg in de rechterkolom](#)

Jasper Blom en Dick Oatts (rechts). (Foto: Joke Schot)

selwerking tussen jeugdig enthousiasme en volgroeide professionele spanning. Het kwartet wordt met pianist Lucas Dann, trombonist Victor Belmonte, saxofonisten Ben Fitzpatrick, Lucas Figueiredo Santana, Jessie Brevé en zangeres Anna Serierse aangevuld tot **Tentet** (Big Zilt). Speciaal voor deze avond componeerde Blom twee liederen bij teksten van de Amerikaanse dichteres Emily Dickinson, die werden gearrangeerd door Rob Horsting. Gelaagde stukken met een smaakvolle uitwerking.

Jasper wil graag dat Wilfried de Jong ook iets 'doet' als hij de prijs uitreikt. Bassist, cabaretier en interviewer De Jong verplaatste zich in het hoofd van de solerende Johnny Griffin in 'Blue 'N' Boogie' uit 1962, die is te horen op het album 'Full House' van Wes Montgomery. Wat gebeurt er allemaal en hoe komen al die noten eigenlijk tot stand. Na zijn scat kan de avond niet meer stuk. Ovatie. Dan moet zijn toespraak met spitse 'inside jokes' nog komen. Blom beperkt zijn dankwoord tot 'ik ga zo eerst even krabben waar het jeukt en ben even zonder woorden nu'.

De slotact is een generatie overstijgend treffen van saxofonist Dick Oatts (66, mentor van JB), bassist Mike Boone (66), drummer Mekhi Boone (13, vader en zoon uit Philadelphia) en Blom (54). Hier klinkt doorwrochte hardbop waarmee de avond op de Bühne ronkend wordt afgesloten.

In het café gaat het feest nog uren door voor wie niet van ver is gekomen of op donderdag moet werken. **Roland Huguenin**

EMILE PARISIEN QUARTET

Bezetting:

Emile Parisien (sopraan- en tenorsax),
Julien Touéry (piano),
Ivan Gélugne (contrabas),
Julien Loutelier (drums).

Datum en plaats:

29 november 2019

Lantaren Venster,
Rotterdam.

Eind november zette het nieuwe vlaggenschip van de Franse jazz koers richting Rotterdam, om zich aldaar te presenteren aan liefhebbers van eclectische jazz. Helaas is slechts een selecte groep fijnproevers uitgelopen om dit bijzondere concert te ondergaan. Vele anderen missen de kans om een spectaculair jazzensemble te beleven.

Emile Parisien (1982) heeft een lange staat van dienst. Vanaf zijn elfde jaar ontvangt hij gespecialiseerd muziekonderwijs zodat zijn talent vroegtijdig kans krijgt om te rijpen. In 1996 gaat hij naar het conservatorium in Toulouse, waar hij ook klassieke en hedendaagse muziek studeert. In die jaren krijgt hij de mogelijkheid om tijdens het jazzfestival in Marciac op te treden met verschillende Amerikaanse star casts.

In 2000 verhuist Parisien naar Parijs, waar hij in 2004 een eigen kwartet opricht. Geïnspireerd door composities van John Coltrane en Wayne Shorter, maar ook door werk van Hector Berlioz, Igor Stravinski, Arnold Schönberg en Richard Wagner, geeft Parisien met dit kwartet een sterk expressionistisch karakter aan zijn muziek.

De Franse jazzscene heeft op dit moment een enorme vitaliteit. Muzikanten slaan nieuwe wegen in die interessant zijn voor de ontwikkeling van de hedendaagse Europese jazz. Er is een ruimdenkende houding tegenover alle muziekculturen, genres en tendensen, zonder eigen tradities uit het oog te verliezen. Parisien kan worden gezien als vaandrager van deze vernieuwende stroming. Vanuit zijn breed georiënteerde blik - zijn referentiekader spreidt zich van populaire volkstradities uit zijn eigen land tot de compositorische rigiditeit van hedendaagse klassieke muziek, de abstractie van vrije jazz en avant-garde - ontvouwt hij een intrigerende toekomstvisie. Toch beweegt hij vanuit een zeer persoonlijk idioom. Hij benadert genres met een opmerkelijke vitaliteit en bezit een onuitputtelijke dadendrang. Op een [...vervolg in de rechterkolom](#)

De vier Fransen in de kleedkamer (vlnr): Touéry, Loutelier, Parisien, Gélugne. (Foto: Joke Schot)

even creatieve als speelse manier verbindt hij elementen uit diverse muziekculturen met elkaar. Een provocerende, soms anarchistische inslag combineert hij met swing en ontwapenende humor.

In LV wordt het nieuwe album 'Double Screening' gepresenteerd. Het domein van het www, platforms, social media, algoritmes, malware en spam, inspireerden tot een analogie waarin elektronica buiten de deur blijft. De expressiemogelijkheden van akoestische instrumenten blijken de virtuele dimensie adequaat te kunnen verklanken. Het Emile Parisien Quartet overtuigt als een ensemble met ongekennde reikwijdte. 'Double Screening' bestaat uit oorspronkelijke composities waarin samenhang en verscheidenheid doorklinken. Intieme kamermuziek of filmische anekdotiek staan in schril contrast met schurende uithalen, fragmentatie, microthema's, karikaturen, intermezzo's en onheilspellende ambient. De muziek kent vele gedaanten en verschiet van kleur in ongrijpbare momenten. Veeleisende muziek ook, die vraagt om nauwgezette samenwerking, concentratie, individualiteit en (zelf)vertrouwen. Parisien ontziet zichzelf en zijn publiek niet. In zijn improvisaties doorleeft hij zijn muziek, ook fysiek, tot in elke vezel. **Roland Huguenin**

MAL WALDRON LES ANNÉES AMÉRICAINES + nog wat extra

Bij nummer 720 van het Franse Jazzmagazine was een cd van Mal Waldron gevoegd ('Les Années Américaines'). Een reden om de loep te leggen over deze Amerikaanse pianist, altijd met een mysterieuze talsman rond de hals.

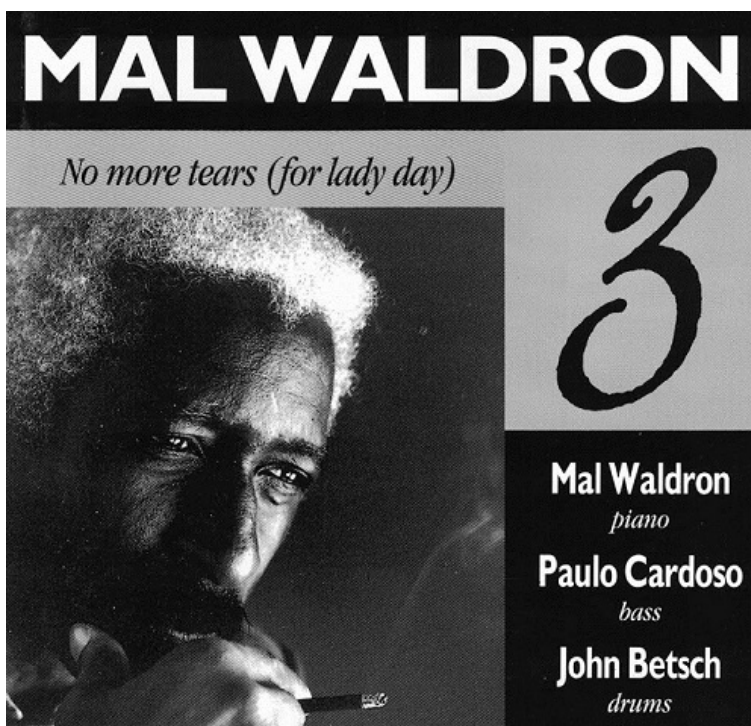
Graag begin ik met 'A Portrait of Mal Waldron', de documentaire van Tom Van Overberghe en Bo Mandeville uit 1997, Minerva Pictures, te vinden op YouTube. (<https://bit.ly/36NasSi>) Op 5 december 1998 zond RTBF-TV een portret van Waldron uit, op dezelfde RTBF-TV op 28 en 30 januari 2003 nog een Waldron-uitzending, of was dit een heruitzending van 1998?

Waldrons eerste Amerikaanse opnamen dateren van maart 1949 in New York, zijn eerste Europese van 1 maart 1966 in Milaan, zijn laatste maakte hij in Parijs op 7 en 8 februari 2002. Geregeld komen nog Waldron-opnamen te voorschijn om zijn 250 platenreeks aan te vullen. Hij concerteerde overal: Rome, Bologna, Keulen, Warschau, München, Ljubljana, Parijs, Zwitserland, Tokio, Engeland, Canada, Oostenrijk, Finland, natuurlijk ook in België en Nederland, dikwijls met New Yorker-rietzanger Steve Lacy die zich in 1970 in Parijs gevestigd had.

Hoe komt het dat bijna nooit een plaat van Mal Waldron in de Jazz Top 100 te vinden is?

Malcolm Earl Waldron werd geboren op 16 augustus 1925 in Harlem, de familie verhuisde in 1929 naar Jamaica, Long Island, New York. Vader werkte aan de spoorwegen, moeder in de zorgsector. Mal studeerde bij Karl Rathaus, een Duits-Oostenrijkse Jood gevlucht voor het nazisme, aan het Queens College in zijn geboortestad. Die leert hem klassiekers als Bach, Chopin, Ravel, Strawinsky kennen, in de jaren 1946-1949. Vanaf 1943 volbracht Mal zijn legerdienst bij de Army, was gestationeerd in West Point. Van daaruit duurde een treinreis naar de jazzclubs in New York zowat een uur. In zijn jeugd vond hij inspiratie in de muziek van Art Tatum, Duke Ellington, Bud Powell, Thelonious Monk. Hij speelde rond 1950 bij Big Nick Nicholas (1949) en Ike Quebec (1950-1953).
...vervolg in de rechterkolom

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

In 1954 tot 1957 was Waldron pianist in Charles Mingus Jazz Composers Workshop. In 1955 op en af bij Lucky Millinder, Lucky Thompson (1955), Gigi Gryce (1956). Waldron begeleidde Billie Holiday van 1957 tot zij overleed op 17 juli 1959. In november 1958 was Mal met Billie aan het werk in de Mars Club in Parijs, waar een en ander misliep wegens het drankgebruik van Billie. Mal en Billie moesten spelen voor de entreegelden om hun terugreis te kunnen betalen ... In februari 1959 kwam Billie met Waldron terug naar Engeland voor een TV show Chelsea At Nine. Ze maakte daar een zieke en vermoeide indruk.

SOUL EYES

Waldron componeerde intussen de jazzstandard 'Soul eyes'. Hij schreef het voor John Coltrane. Op 22 maart 1957 werd het voor het eerst opgenomen met de Prestige All Stars op 'Interplay for 2 Trumpets (Idrees Sulieman, Webster Young) and 2 Tenors (John Coltrane, Bobby Jaspar)', een versie van meer dan 17 minuten. John haalt vijf jaar later in april 1962 het nummer uit de vergeethoek op zijn 'Coltrane' (Impulse). Supermooi gespeeld met het fameuze trio pianist McCoy Tyner, bassist Jimmy Garrison, drummer Elvin Jones. Er zijn wel vijftig 'Soul eyes'-opnamen te vinden, ook de saxofonisten Pharoah Sanders, Stan Getz, George Coleman, Steve Lacy spelen het. En Karin Krog maakte er een gezongen versie van met saxofonist Archie Shepp op de 'Hi-Fly'-plaat van 23 juni 1976. De Amerikaanse vocaliste Laurie Antonioli zingt 'Soul eyes' in duo met pianist George Cables in juni 1985; Vanessa Rubin nam in 1992 een stroopachtige versie op.

PRESTIGE

Op zijn 33ste voelde Waldron zich sterk genoeg om solo te gaan werken of met kleine bezettingen. Zijn vroegere opnamen waren bij Savoy, nadien vooral als huispianist bij het prestigieuze Prestige jazzlabel. Op internet vind je overvloedige info over
...vervolg op de volgende pagina links

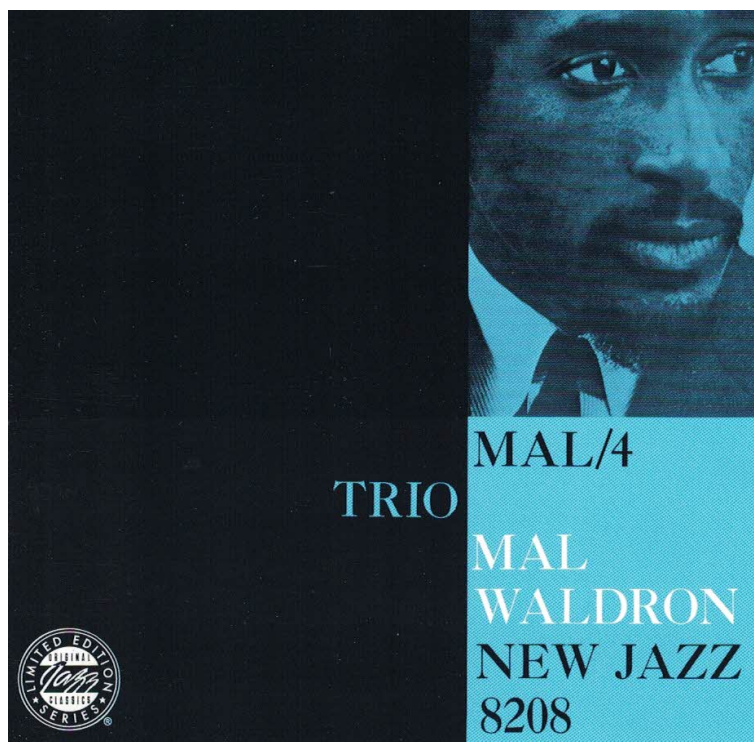
Waldrons soloplatten of in gezelschap van de saxofonisten John Coltrane, Eric Dolphy, Clifford Jordan, Archie Shepp, David Murray, trompettist Booker Little en zangeres Billie Holiday. Van **1960** tot 1962 is Mal veel op pad met drummer Max Roach en Max' vrouw Abbey Lincoln. Van 16 juli **1961** dateren Eric Dolphy-Booker Little-opnamen van een twee weken durend engagement in de New Yorkse Five Spot, met daarbij Waldron, bassist Richard Davis en drummer Ed Blackwell. Twee maanden later zou Little sterven, op 5 oktober 1961. In **1963** geraakte Maldron door een overdosis in een levensbedreigende coma. Hij wordt zes maanden behandeld in het East Elmhurst Hospital, met als gevolg een hiaat in zijn discografie van 1963 tot 1966.

NAAR EUROPA

Waarom verlaten Amerikaanse jazzmusici hun land? Racisme? In het thuisland geen waardering? Of om in Europa een financieel beter leven uit te bouwen?

Rond **1965** belandt Maldron bij de 'Americans in Paris': de drummers Art Taylor en Kenny Clarke, en de saxofonist Dexter Gordon, Ben Webster. Vanaf **1967** verkaste hij voor zowat twintig jaar naar München, waar hij zich kon uitleven bij de Münchener jazzrock van Embryo, vooral in de jaren 1970 - 80. 12 juni **1969** is Waldron in de Ossian Studio in Parijs - in trio met als drummer Franco Manzecchi (zie JF 328) - voor de opname van de plaat 'Ursula'. Op 29 juni **1973** neemt Embryo met Mal Waldron en saxofonist Charlie Mariano 'Live In Hamburg' op. In **1970** reisde hij voor de eerste keer naar Tokio, waar hij bijna jaarlijks terugkeerde. Na Duitsland kiest Waldron voor België: "In Belgium, nobody stands on the corner waiting for the lights to change. In Germany they watch the lights instead of the cars. The lights never killed anybody!"

Privé: Waldron was tweemaal getrouwd: hij kreeg twee kinderen met Elaine en vijf kinderen met zijn Japanse vrouw Hiromi. In **1987** kwam hij met vrouw en kinderen in Brussel wonen, de laatste jaren van zijn leven in de Congolese wijk Matonge waar hij minder last had van racisme tussen al die gekleurde mensen. Hij was kind aan huis en pianist in L'Archiduc in de Dansaertstraat, met die legendarische piano uit 1929, waarop ook Bill Evans en Nat King Cole speelden. Vanaf 1953 was de Belgische jazz-
...vervolg in de rechterkolom

pionier Stan Brenders eigenaar van die Archiduc, de oorlogsjaren hadden zijn carrière ten onrechte onderbroken: vanaf december 1941 tot het einde van de Duitse bezetting was hij blijven spelen voor de radio van het Derde Rijk, na de oorlog werd Brenders vrijgepleit van collaboratie. In november **1991** speelt Maldron in die overvolle Archiduc tijdens het Belga Jazz Festival. In augustus **1995** vierde Mal Waldron zijn 70ste verjaardag met Max Roach in Japan met een drie weken Memorial Tour For Hiroshima, op 6 augustus 1945 had die stad een nucleaire aanval ondergaan. Zijn dochter, zangeres-pianiste Mala Waldron, vertolkte daar 'He's my father', vastgelegd op de plaat 'Maturity 2' (Tokuma 3014). Ze zong het nog eens op 13 augustus 2015 in het Italiaanse Taranto, begeleid door de Jonio Jazz Group plus een compleet jazz symfonisch orkest van 45 muzikanten, live op YouTube. (zie ook: www.malawaldron.com). Eind **1998** deelde Waldron het podium met Chris Joris Experience in de Antwerpse Luchtbal.

Op 25 oktober **2000** overleed zangeres Jeanne Lee. Om haar medische kosten van 25.000 dollar te betalen en geld voor de opvoeding van haar drie kinderen in te zamelen, werd op 30 november 2000 een benefietconcert gehouden met pianist Fred Van Hove, saxofonist Frank Vaganee, de bassisten Peter Kowald en Arjen Gorter, drummer John Betsch en Mal Waldron. Van 20 tot 25 november dat jaar vierde Waldron zijn 75ste verjaardag met drie Belgische concerten: in Gent met Steve Lacy, in Antwerpen met saxofonist Jackie McLean, in Brussel met trompettist Paolo Fresu. En zou de plaat 'Left Alone Revisited' (Enja 9141) - in duo met Archie Shepp van 7 en 8 februari 2002 in Parijs - zijn laatste geweest zijn, met standards als eerbetoon aan Billie Holiday?

Op 2 december **2002** stierf Mal Waldron aan kanker in een Brussels hospitaal, negen maanden na zijn laatste plaatopname. Op 7 december werd afscheid gehouden in het Ukkels crematorium.

Erik Marcel Frans

[Deze notities over Mal Waldron worden vervolgd op pag. 24](#)

VARIA

Jazzportret nummer 101 klaar: Boy Edgarprijswinnaar Jasper Blom

Op 4 december jl. kreeg saxofonist Jasper Blom in het Amsterdamse Bimhuis niet alleen de Boy Edgar Prijs uitgereikt, maar tevens een gefilmd Jazzportret van hemzelf aangeboden. Dat portret is nummer 101 in de reeks Jazzhelden van het Nederlands Jazz Archief, BUMA Cultuur en NPO2 Extra. In deze reeks wordt aan de hand van gesprekken met jazzmusici de geschiedenis van de Nederlandse jazz verteld. NPO 2 Extra zal het Jazzportret van Jasper Blom op een nader te bepalen tijdstip uitzenden. Op de website jazzhelden.nl is het nu al te zien: <https://bit.ly/2YZp9ir>

Bassist Milton Abel is te horen op dit album van het Betty Miller Trio uit 1950.

Nu te zien op Vimeo: That's My Jazz

Op Vimeo is nu de korte film 'That's My Jazz' te zien, zo tipt een lezer ons. Het is een culinaire en muzikale symfonie, waarin de kok Milt Abel II praat over de relatie met zijn overleden vader Milton Abel Sr, een bassist uit Kansas City. 'That's My Jazz' duurt veertien minuten en ging in april in première tijdens het Tribeca Film Festival voor korte films.

Kijk nu: <https://vimeo.com/342106705>

Inschrijving Jazzlab Den Bosch open

Jazzwerkplaats Den Bosch heeft de inschrijving voor het Jazzlab geopend. Dat heeft tot doel een groep gevorderde muzikanten samen te brengen. Acht muzikanten worden geselecteerd. Van 29 januari tot medio december wordt twee keer per maand gerepeteerd. Eén keer per maand onder leiding van een coach. De eerste coaches zijn dit jaar Miguel Boelens en Stef Joosten. In juni wordt opgetreden tijdens het festival Jazz in Duketown.

Meer info: <https://bit.ly/2PymKYQ>

Jason Moran komt naar Leuven. De foto van hem werd gemaakt op Jazz Middelheim 2015. (Foto: Tom Beetz)

Eerste namen Leuven Jazz bekend

Pianist Jason Moran, zangeres-pianiste Kandace Springs, het An Pierlé Quartet en de Britse trompettiste Laura Jurd zijn de eerste namen van Leuven Jazz 2020. Leuven Jazz serveert verder Belgische talenten, jazzfilms, caféconcerten en de B-Jazz Contest. Het accent ligt in de programmering op vrouwelijke artiesten. Het volledige programma wordt eind januari onthuld. De achtste editie van het festival is van 19 tot en met 29 maart 2020.

Ack van Rooyen viert negentigste verjaardag in Bimhuis

Op 1 januari wordt Ack van Rooyen negentig jaar. Dat viert hij twee dagen later in het Bimhuis, Amsterdam met een speciaal concert. Met hemzelf op flügelhorn en verder Fay Claassen, zang; Paul Heller, tenorsax; Bart van Lier, trombone; Peter Tiehuis, gitaar; Juraj Stanik, piano; Ruud Ouwehand, bas en Hans Dekker, drums. Als trompettist in The Ramblers was Van Rooyen in de jaren vijftig al toonaangevend. Hij maakte deel uit van de eerste moderne jazzgeneratie in Europa en nam talloze platen op met zowel Nederlandse als internationale artiesten. Hij was een van de oprichters van het United Jazz & Rock Ensemble, was de hoofdsolist bij de orkesten van Bert Kaempfert, de Sky-masters en Peter Herbolzheimer's Rhythm Combination & Brass en speelde op het Montreux Jazz Festival met Miles Davis en het Quincy Jones Orchestra.

Tweede Gipsy Festival in Leek

Gitarist Stochelo Rosenberg, Swing du Nord, Manouche Swing, Los Hermanos y Ilona Ali en Quartier Latin Plus zijn 18 april 2020 te gast tijdens het tweede Gipsy Festival in Leek. Het festival voltrekt zich in het Grandcafé van de Borg Nienoord. Tijdens het festival zullen gitaarbouwer Gerrit van Bergeijk en vioolbouwer Peter Brandt hun ambachten demonstreren. Veder is er ruimte voor jamsessies en kunnen bezoekers zelf een instrument meenemen om samen te spelen.

Tricycle neemt videoclip op

Met Tuur Florizoone (accordeon), Philippe Laloy (saxen en fluit) en Vincent Noiret (contrabas) gaf Tricycle in de Ancienne Belgique op 11 november de aftrap van de '20 Years Tricycle Tour' met bovendien de première van de cd 'ZOOM'. Ter plekke werd een videoclip van het nummer 'Ugo' gemaakt. Alle tourdata in België en Nederland tot eind maart staan op www.tricycle.be.

Bekijk de videoclip hier: <https://bit.ly/35tKDGU>

VARIA

Inschrijving voor Dutch Jazz Competition 2020 gestart

Nederlandse jazzgroepen kunnen zich tot 1 maart 2020 aanmelden voor de 13de editie van de tweejaarlijkse Dutch Jazz Competition. De finale is op 11 april 2020 in het Bimhuis in Amsterdam. De halve finales zijn op 2 april in TivoliVredenburg in Utrecht en 4 april in Theater Walhalla in Rotterdam. Deelnemers maken kans op een geldprijs, spots in het programma van relevante festivals en financiële ondersteuning bij het maken van een cd. Er worden een prijs voor de beste groep (een keuze van een vakjury) en een publieksprijs uitgereikt. Deelnemende groepen mogen gemiddeld niet ouder zijn dan dertig jaar. De ingezonden muziek wordt blind beoordeeld door een jury van onder meer programmeurs en muziekjournalisten. Acht groepen worden geselecteerd voor de halve finales. Daar worden de vier finalisten gekozen. Recente winnaars van de Dutch Jazz Competition waren Kapok (2012), Loran Witteveen Quintet (2014), Xavi Torres Trio (2016) en Sun Mi Hong Quartet (2018).

Meer info: www.dutchjazzcompetition.nl

GELEZEN OP DEONDERNEMER.NL

De speechwriter van president Barack Obama had voor hem een tekst geschreven. "Dit is een enorm goede tekst, echt heel erg goed", vond Obama. Waarna hij even stil hield. "Luister je wel eens naar Miles Davis?", vervolgte hij. "Ja", antwoordde de speechwriter. "Jazz is prachtig, maar wordt pas echt geweldig als één heel belangrijk element wordt toegevoegd. En dat is stilte", legde Obama uit. "Jouw tekst is als prachtige muziek, maar het mist de stiltes. Er zit geen rust in. Dus ik heb een verzoek aan je. Ga lekker naar huis, schenk jezelf een whisky in en ga luisteren naar Miles Davis. En kijk dan nog eens naar de tekst." En dat deed hij. En de tekst ging van heel erg goed naar geweldig.

Column Ronnie Overgoor, 14 november 2019.

FESTIVALS JANUARI

Ben van den Dungen speelt 1 februari in Utrecht. (Persfoto)

BRUSSELS JAZZ FESTIVAL

Flagey, Brussel

8 tot en met 18 januari 2020

(<https://www.flagey.be/en/group/6396-brussels-jazz-festival-2020>)

Met onder anderen: Casimir Liberski, Ragini Trio, Brussels Jazz Orchestra, Portico Quartet, Jamie Branch en Jeff Parker & The New Breed.

RIVER JAZZ FESTIVAL

Marni, Senghor, Jazzstation, Brussel

9 tot en met 25 januari 2020

(<https://www.riverjazz.be>)

Met onder anderen: Jazz Station Big Band, Sal la Rocca Quartet ft. Stephane Belmondo, Reve d'Éléphant Orchestra, Igor Gehenot & Amaury Faye, Davis Linx en Quentin Dujardin.

DJANGOFOLLIES

23 concerten in heel België

14 tot 31 januari 2020

(<https://djangofollies.be/26ste-editie/>)

Met onder anderen: Jazzy Strings, Kamao Quartet feat. Tcha Limberger, Fapy Lafertin New Quartet, Alexandre Cavaliere Quintet, Tcha Limberger en het Tritane Trio.

DJANGO AMSTERDAM

Bimhuis, Amsterdam

24, 25, 26 januari 2020

(<http://www.djangoamsterdam.com/>)

Met onder anderen: Jimmy Rosenberg & Amati Schmitt Quartet, Dennis Pol Acoustic Trio, Wattie Rosenberg Quartet, Robin Nolan Trio & Benjamin Herman en Stochelo Rosenberg & Anton Goudsmit.

UJAZZ FEST 2020

De Helling, LE:EN en de horeca rond Rotsoord, Utrecht

1 februari 2020

(<https://www.ujazz.nl/ujazzfest2020>)

Met onder anderen: HKU bigband onder leiding van Ilja Reijngoud feat. Tineke Postma, Bert Boeren, Kapok, DEON en het Ben van den Dungen Quartet.

JAZZ OP PAPIER

Jazzbulletin nummer 113 is uit

Boy Edgar Prijs-winnaar Jasper Blom prijkt op de omslag van Jazzbulletin 113. Binnenin komt de saxofonist uitgebreid aan het woord. Verder staat Peter Smids stil bij de nieuwe NJA-cd met de Gerry Mulligan Concert Jazz Band 1960 (zie ook de bespreking elders in dit nummer), doet Eric Ineke verslag van een tournee met saxofonist Johnny Griffin en is een profiel van Ab Schaap te vinden van de hand van Jeroen de Valk. Ook staat in het nieuwe Jazzbulletin deel twee van het levensverhaal van Ruud Jacobs, dat in nummer 112 begon.

Meer info: <https://bit.ly/38XJeKs>

Jazz & Mo' nummer 10 is uit

In nummer 10 van het Vlaamse jazzmagazine Jazz&mo' gaat het over opdrachten, zoektochten en inspiratie. Antoine Pierre schreef nooit eerder zoveel als in 2019 en stelt tijdens het Brussels Jazz Festival twee droomprojecten voor. In drie broeihaarden (KAAP, Jazz Station en Walter) krijgen evenveel projecten vorm (Le Ravage d'Ali Baba, Stéphane Galland, Vitja Pauwels). En waarom schrijven grote festivals als het North Sea Jazz Festival een compositieopdracht uit? Verder onder meer: Kopi & Luwak haalt vijf 78-toerenplaten uit de kast, Lennert Baerts is Jong & Geweldig, Maarten Weyler heeft het over creatief zijn of niet zijn, en Marc Van den Hoof over de pijn van het creatief zijn.

Meer info: <https://jazzandmo.be/>

OVERLEDEN

Wim van Eyle, 29 november 2019 (83)

Wim van Eyle was directeur/groootaandeelhouder van marktonderzoeksbureau Interview, maar vooral ook een groot verzamelaar. Zijn specialiteiten waren wielrennen, jazz en detectiveromans (hiervan bezat hij een hele collectie, die hij uiteindelijk overdeed aan de Koninklijke Bibliotheek). Over zijn hobby's schreef hij een aantal overzichtswerken. Over wielrennen onder meer 'De klassiekers', 'De Nederlandse renners in de Tour de France', 'De strijd om de regenboogtrui (1927 – 1984)' en 'De wielersport: honderd jaar afzien in beeld' (alsmede 'Een eeuw Nederlandse schaatssport'). In jazzkringen zijn twee door hem als eindredacteur samengestelde naslagwerken over de Nederlandse jazz en blues vermaard: 'Jazz & geïmproviseerde muziek in Nederland. Handboek voor de Nederlandse Jazzwereld' (Het Spectrum, 1978) en de 'Dutch Jazz & Blues Discography 1916-1980' (Het Spectrum, 1981). Aan het handboek werkten onder anderen Jan Mulder, Han Schulte, Arie van Breda, Rudy Koopmans, Bert Vuijsje en Michiel de Ruijter mee. De Discography kwam tot stand samen met onder anderen Henk Zwartenkot, Gerard Bielderma, Jan Mulder en Rien Wisse. Verder maakte Van Eyle met Henk Kleinhout in 1981 'The Wallace Bishop Story'.

(hve)

Buddy Terry, 29 november 2019 (78)

Tenorsaxofonist in de kringen van soul jazz, platen voor Mainstream Records; zijn eerste bijdrage was die voor pianist Harold Mabern in 1968.

Andy Scherrer, 26 of 27 november 2019 (73)

Zwitserse saxofonist, vooral op tenor en sopraan. Wordt genoemd als behorend tot de belangrijkste saxofonisten van Europa, maar maakte weinig platen onder eigen naam, de eerste pas in 1998. Optredens en platen met velen, zat in de bands van Isla Eckinger (Hot Mallets), Klaus König (Magog), George Gruntz (Concert Jazz Band) en Matthias Rüegg (Vienna Jazz Orchestra). Met die laatste in 2002 op het North Sea Jazz Festival.

Eddie Duran, 22 november 2019 (94)

Amerikaanse gitarist; speelde met vibrafonist Cal Tjader, pianist Vince Guaraldi, Benny Goodman Orchestra, zangeres-pianiste Tania Maria; maakte zes platen onder eigen naam aan Amerika's westkust.

(jjm)

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

HOU EEN MILJOEN OVER AAN JAZZ: OPEN EEN CLUB!

Hoe kun je aan jazz een miljoen euro overhouden? Door met twee miljoen te beginnen en een jazzclub te openen, meent de New Yorkse alt-saxofonist Adrian Cunningham. Zijn plan van aanpak met een knipoog:

Stap 1: huur een ruimte

Huur ruimte in een gebouw zonder enige relatie met muziek, zonder enige sfeer en organiseer daar jazzmiddagen. Te denken valt aan verzorgingshuizen of clubhuizen van golfclubs.

Stap 2: programmeer onregelmatig

Hoe slechter de data van de concerten zijn te voorspellen hoe beter. Het levert een klein, maar wel loyaal publiek op.

Stap 3: koop een eigen ruimte

Koop je een eigen ruimte, vestig dan je jazzclub op een moeilijk te vinden plek. Niemand houdt van jazz dus een goede locatie is onnodig. Geef het publiek het gevoel dat het een eer is om er te zijn, omdat niemand van de club heeft gehoord of die kan vinden. Enkele goede plekken: gevaarlijke delen van de stad, donkere steegjes, bedrijfsterreinen en plekken waar je niet lopend kan komen.

Stap 4: vestig de club in een kelder

In een kelder is binnenkomen makkelijker dan weggaan.

Stap 5: hou het exclusief

Laat niet meer dan tien mensen toe. Voordeel daarvan is dat het snel uitverkocht is. Dat is goede reclame.

Stap 6: hou het schemerig

Bij slechte verlichting zien mensen niet wat ze eten en kun je er meer voor vragen. Bovendien valt de slechte staat van onderhoud minder op.

Stap 7: kies een vage naam

Inspirerende voorbeelden zijn: Spotted Cat, Smalls, 55 Bar, Ronnie Scott's of Blue Whale...

Na het nemen van deze stappen is succes verzekerd, schertst Cunningham: 'Oh, and don't forget to hire my band. We could use the work!' En ga je toch failliet, gefeliciteerd dan. Je behoort tot het enorme gezelschap van clubeigenaren in de jazzgeschiedenis. En hou jezelf voor dat jazzclubeigenaren die het wel redden hun ziel hebben verkocht aan de toeristen in de zaal. Cunningham: "You my friend, were, for a brief shining moment, the real deal."

Adrian Cunningham is leider van [Professor Cunningham and his Old School Jazz Band in New York City](#).

Bron: <https://syncopatedtimes.com>

JAZZ IN BEELD

CHRIS POTTER

Op 28 november speelde Chris Potter in het Bimhuis. Voor zijn Circuits Trio nam hij James Francies (piano) en Eric Harland (drums) mee naar Amsterdam. **Marcel Schikhof**, lid van de Leidse Amateur Fotografen Vereniging, nam de foto's op deze pagina.

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 16 december 2019

1 Diva Jazz Orchestra

Diva + The Boys
(MCG Jazz)

2 Nicholas Payton

Relaxin' With Nick
(Smoke Sessions)

3 Poncho Sanchez

Trane's Delight
(Concord Picante)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(www.jazzweek.com\).](#)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Erik Marcel Frans, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot. **Logo:**

Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

Datum: 5 december 2019

Het kwartet van pianiste Kirke Karja. (Foto: Rene Jakobson)

[Viktor Bensusan, Jazzdergisi.com \(Turkey\)](#)

HERRING/WATSON/BARTZ

Bird At 100 (Smoke Sessions Records)

[Henning Bolte, Written in Music \(Netherlands\)](#)

LUMEN DRONES

Umbra (Hubro)

[Magnus Nygren, OrkesterJournalen \(Sweden\)](#)

OYA SEXTETT

Live (Signal and Sound Records)

[Cim Meyer, Jazz Special \(Denmark\)](#)

MALUBA ORCHESTRA

Maluba (Stunt Records)

[Lars Mossefinn, Dag og tid \(Norway\)](#)

REOLÔ

Andre Sida (ta:lik)

[Matthieu Jouan, Citizenjazz.com \(France\)](#)

SIGNE EMMELUTH AMOEBA

Chimaera (Øra Fonogram)

[Axel Stinshoff, Jazz thing \(Germany\)](#)

DAVE HOLLAND/ZAKIR HUSSAIN/CHRIS POTTER

Good Hope (Edition Records)

[Luca Vitali, Giornale della Musica \(Italy\)](#)

ACRE

Different Constellation (Autrecords)

[Madli-Liis Parts, Muusika \(Estonia\)](#)

KIRKE KARJA QUARTET

Wrong Kind of Paradise (Kirke Karja 2019)

[Paweł Brodowski, Jazz Forum \(Poland\)](#)

HIGH DEFINITION QUARTET

Dziady (Anaklasis)

[Mike Flynn, Jazzwise \(UK\)](#)

BILL LAURANCE

Live At The Philharmonie Cologne (Jazzline)

[Anna Filipieva, Jazz.ru \(Russia\)](#)

KRISTINA KOVALYOVA

Hristya v namysti (Hristya v namysti)

[Jan Granlie, Salt-peanuts.eu \(Pan-Scandinavian\)](#)

LUMEN DRONES

Umbra (Hubro)

[Christine Stephan, Jazzthetik \(Germany\)](#)

SHAKE STEW

GrisGris (Traumton)

De Europe Jazz Media Chart [geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door de Europe Jazz Media Group.](#)

DISCOGRAFISCHE NOTITIES MAL WALDRON

FILMMUZIEK VAN WALDRON

1963 'The Cool World', samen met Dizzy Gillespie;

1965 'Trois Chambres à Manhattan', samen met Martial Solal (inhoud op basis van een roman van de Belgische auteur Georges Simenon uit 1946)

1967 'Sweet Love, Bitter', over Charlie Parker en/of problemen van zwarte jazzmuzikanten;

1972 'Georges Qui?', George Sand;

1986 'Tokyo Blues', afgunst tussen de Yakuzas of Japanse maffiabazen in de cabarets.

LES ANNÉES AMÉRICAINES

cd Jazzmagazine

De Europese platenopnamen van Mal Waldron zijn overvloedig, maar de Amerikaanse Prestige, New Jazz en Bethlehem sessies van de periode 1956 tot 1961 mogen we niet uit het 'oor' verliezen. Deze vier stukjes zijn veelvuldig heruitgegeven, vandaar geen plaatvermelding.

1 Mal Waldron 'Shome' (I. Sulieman) – 5'01" – 9 november 1956 – Prestige (Idrees Sulieman-tp, Gigi Gryce-as, Mal Waldron-p, Julian Euell-b, Arthur Edgehill-d)

Op voorspraak van Jackie McLean komt Waldron in 1956 bij Prestige. Wanneer hij in 1959 de samenwerking stopzet heeft hij aan 34 albums deelgenomen, waarvan zeven onder eigen naam en elf met 'all stars'. Hier Waldron, met solo-moment van minuut 3'00 tot 3'39".

2 Steve Lacy 'Bye-Ya' (Th. Monk) – 4'36" – 17 oktober 1958 – New Jazz (Steve Lacy-ss, Mal Waldron-p, Buell Neidlinger-b, Elvin Jones-d)

Een nieuwe wind waait door de jazz met 'Reflections' of 'Steve Lacy Plays Thelonious Monk' (ook op OJC 063) met de bassist van Cecil Taylor en de drummer van het toekomstig John Coltrane Quartet. Vanaf 1971 publiceren Monk en Lacy 24 opnamen, waarvan elf in duo, dikwijls live. Waldron soleert hier van 1'37" tot 3'00", en na driemaal luisteren naar 'Bye-Ya' ga je slapen met een oormurm.

Beluister hier Mal Waldron solo op 'All Alone':
<https://www.youtube.com/watch?v=5wYyMG2KerQ>

3 Mal Waldron 'Minor pulsation' (M. Waldron)

8'10" – april 1960 – Bethlehem (Mal Waldron-p, Julian Euell-b, Al Dreares-d)

Enkele maanden voor Billie's dood neemt Mal met Jackie McLean op 24 februari 1959 'Left alone' op, een autobiografische ballade. McLean speelt niet mee op deze 'Minor pulsation', een onrustig trionummer met een onstuimige Dreares op drums.

4 Mal Waldron 'Warm canto' (M. Waldron)

5'35" – 27 juni 1961 – New Jazz (Eric Dolphy-bascl, Mal Waldron-p, Ron Carter-cello, Joe Benjamin-b, Charlie Persip-d) Kon ik Bart Stouten maar overtuigen om dit nummer éénmaal per maand in te voegen in zijn Klara 'Klassiek Leeft'! In juli 1961 is Waldron met Dolphy in de Five Spot, in 1962 nog bij Max Roach, en sindsdien in 1963 niets meer. De overdosis heeft gewerkt; Waldron is zijn memorie kwijt. Hij moet alles opnieuw aanleren. In 1966 begint zijn tweede loopbaan om uiteindelijk op zijn 77ste in 2002 te bezwijken aan kanker, twee weken na zijn laatste concert in Rijsel. Steve Lacy (23 juli 1934) volgt Waldron in een andere wereld op 4 juni 2004.

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

Real Gone Jazz 354 is een Mal Waldron 4 cd-pakket met 'seven classic albums', 44 opnamen van 1956 tot 1961, minder dan tien euro!

Real Gone Jazz 536 is een Steve Lacy 4 cd-pakket met 'six classic albums', 41 opnamen van 1958 tot 1962, ook gunstig geprijsd.

Op YouTube circuleert een live 'Minor pulsation' met Mal Waldron, Jackie McLean, Herbie Lewis op bas, Eddie Moore op drums, in Tokio, 1 september 1986:

<https://www.youtube.com/watch?v=T-p9O7fQuCA>

Original Jazz Classics OJC 063, 082, 611 zijn ook Waldron – Lacy.

ENKELE OPNAMEN VAN WALDRON IN BELGIË

Enja 3075 is vier tracks op 'Mal Waldron-Mingus Lives', solo in de Chapati Club in Spa, 29 februari 1979, 38 minuten solopiano

Het Franse Serene 01 is 'Thierry Bruneau 4tet featuring Mal Waldron' in De Kave te Lauwe op 13 & 14 september 1989, Bruneau-saxen, Waldron, Carlos Barretto bas, John Betsch drums

Wellicht na een Jazz Middelheim, 'Mal Waldron Trio + Guests' op 15-17 augustus 1997, te Schelle At the Groove, Waldron, Reggie Workman-b, Andrew Cyrille-d, met vocals van Jeanne Lee ('Soul eyes', 'Fire waltz', 'No more tears') en Abbey Lincoln ('Straight ahead', 'God bless the child'), op de plaat 'Soul Eyes', RCA 74321-53887

Soul Note 121348 is zangeres Judi Silvano en Waldron in 'Riding A Zephyr', 8 november 2000, Brussel, in Studio Toots van VRT Radio 1, met acht minuten 'Soul eyes'.

ENKELE OPNAMEN IN VERBAND MET NEDERLAND

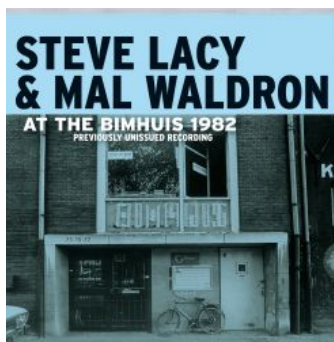
In de Philips Studio in Keulen (niet in Berlijn volgens de Dutch Jazz Discografie) kwamen op 30 & 31 augustus 1966 zes muzikanten van her en der bijeen om de plaat 'Swinging Macedonia' op te nemen: Dusko Doykovic-tp, Nathan Davis-ts kwam over uit Parijs, Eddie Busnello-as woonde toen in Oostende, Waldron, Peter Trunk uit Frankfurt en Cees See-d uit Baarn – Enja 4048 **Baarn, 30 mei 1971**, Mal Waldron Trio op de plaat 'Number 19' (Freedom 41073) met bassist Dick van der Capellen (1919-2011) en drummer Martin van Duynhoven (1942)

Baarn, 14 augustus 1971, Mal Waldron vier nummers solo op de elpee 'Signals', Freedom 1042

Baarn, 5 februari 1972, Waldron, negen nummers solo, 'Blues For Lady Day'

[...vervolg op de volgende pagina links](#)

Leiden, 9 februari 1972, Mal Waldron Trio met bassist Henk Haverhoek en slagwerker Pierre Courbois-d in de Jazzolder Hot House, twee tracks zonder verband met Billie op 'A Little Bit Of Miles' – de opnamen van 5 en 9 februari 1972 zijn bijeengebracht op de cd 'Black Lion' 760193

Steve Lacy en Mal Waldron spelen in duo 'Live At the Bimhuis 1982' in Amsterdam, op 10 december 1982, op Day-break 75249

SLOT

Als je pianist Ran Blake hoort is daar dikwijls Jeanne Lee aan gekoppeld. Voor hen die niet vertrouwd zijn met Jeanne Lee, zoek naar 'After Hours' van het duo Lee-Waldron, opgenomen op 25-26 mei 1994 in Parijs, niet New York zoals soms foutief vermeld. Magische gezongen interpretaties van 'Every time we say goodbye' van Cole Porter, 'Goodbye pork pie hat' van Mingus, 'You go to my head' uit 1938 van Haven Gillespie en Fred Coots. Zij schreven ook 'Santa Claus is coming to town!' (Universal/OWL 134262).

Erik Marcel Frans

P.S. Laat in deze kerstperiode niet na op zoek te gaan naar de prijsgunstige Real Gone Jazz doosjes, doorgaans onder de tien euro!!

CITAAT

"Wenn Jazz ein offenes System im Sinne von Strukturgedanken und Handlungsweisen wie Improvisation, Spontaneität, Intuition ist, dann ist er musikalisch gesehen die größtmögliche Option für individuelles Gestalten. Und gerade das ist die Herausforderung, gerade weil niemand weiß, was er eigentlich ist."

Ralf Dombrowski in zijn nieuwe boek '111 Gründe, Jazz zu lieben. Eine Liebeserklärung'.

De medewerkers van **Jazzflits** wensen u prettige kerstdagen en een voorspoedig 2020.

JAZZ IN BEELD NAFT BRASS DANCE MUSIC

Jazzpodium Hot House in Leiden bestaat vijftig jaar en heeft dus wat te vieren. 22 november deed de stichting dat met NAFT Brass Dance Music: 'een aanstekelijke mix van blazers en beats'. Met onder anderen Floris De Smet, bassax (bovenste foto) en Robbe Latré, trompet (onderste foto).

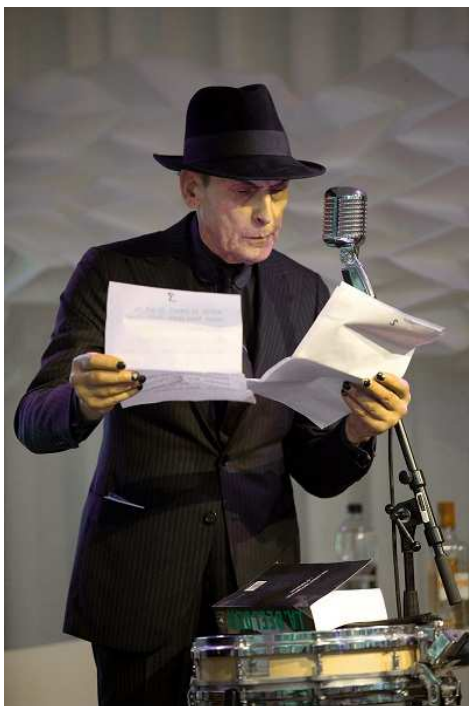
Marcel Schikhof was erbij en maakte de foto's op deze pagina.

Jasper Blom met de Boy Edgar Prijs. Rechts: Wilfried de Jong (Foto: Roland Huguenin)

Tentet (Big Zilt). (Foto: Joke Schot)

Deelder tijdens het festival Better Get Hit 12 januari 2019 in Tilburg. (Foto: Tom Beetz)

IM JULES DEELDER

ZWARTE LUIERS EN BRILLANTINE

Jules Deelder (24 november 1944 – 19 december 2019) overleefde zijn eigen moties van wantrouwen keer op keer, verbaasd als hij was over zijn eigen leeftijd die alsmaar bleef toenemen. Op 24 november werd zijn 75ste verjaardag uitbundig gevierd in de Doelen te Rotterdam, waar fans volop genoten van 'auteur' en jazzconnaisseur Deelder. Niemand kon toen zijn naderende onsterfelijkheid bevroeden.

Overmand door ongeloof verliest de Maasstad zeer onverwacht haar meest uitgesproken kleurrijke dichter en *medemens*.

Veel van zijn zielsverwanten vielen, voor 'sex and drugs and rock en roll', en bezweken, vroegtijdig dood. Deelder hield stand en zwichtte niet, bleef zichzelf en de jazz trouw, tot aan zijn eigen slotnoot.

Roland Huguenin

Concertaankondigingen vindt u op:
<https://www.facebook.com/Jazzflits>

LantarenVenster, februari 2010. (Foto: Joke Schot)

Jules Deelder tijdens de viering van zijn 75ste verjaardag op 24 november jl. in De Doelen, Rotterdam. (Foto: Joke Schot)